

А – Дейност на Първоинстанционния съд през 2007 г.

От председателя на Първоинстанционния съд г-н Marc Jaeger

За Първоинстанционния съд на Европейските общности 2007 г. бе година на промяна и преход. Двама нови членове, г-н Т. Чипев и г-н V. Ciucă, се включиха в състава на Първоинстанционния съд в началото на годината вследствие на разширяването на Европейския съюз с присъединяването на Република България и Румъния. През септември 2007 г. председателят г-н B. Vesterdorf, член на Първоинстанционния съд от неговото създаване през 1989 г. и председател от около 10 години насам, напусна длъжността си и бе заменен с г-н S. Frimodt Nielsen. По същото време съдиите г-н R. García-Valdecasas y Fernández, също член на юрисдикцията от нейното създаване, г-н J. Pirrung и г-н H. Legal, чиито мандати изтекоха, бяха заменени с г-н S. Soldevila Frago, г-н A. Dittrich и г-н L. Truchot. Накрая, с така променения си състав Първоинстанционен съд избра своя нов председател в лицето на г-н M. Jaeger.

Впрочем Първоинстанционният съд постанови своите първи решения в качеството си на юрисдикция, компетентна в материята на обжалването на решенията на съдебните състави, създадени в изпълнение на член 220, втора алинея ЕО и на член 225а ЕО, въведени с Договора от Ница. Така въпреки своето наименование, Първоинстанционният съд е компетентен да разглежда жалби, подадени срещу решенията на Съда на публичната служба на Европейския съюз, съгласно предвидените в членове 9—13 от приложение I към Статута на Съда условия и ред. Този нов вид спорове засега е предоставен на състав *ad hoc* — състава по жалбите, състоящ се от председателя на Първоинстанционния съд, и — на ротационен принцип — от четиримата председатели на състави.

Изтеклата година бе белязана с произнасянето на две решения от големия състав на Първоинстанционния съд, по делата Microsoft/Комисия¹ и API/Комисия². Разглеждането на тези дела, и особено на първото, изискваше от страна на тринадесетте членове на този съдебен състав преценка на сложни и деликатни икономически и правни въпроси.

От статистическа гледна точка през тази година са образувани 522 дела, което представлява значително увеличение в сравнение с 2006 г. (432). За сметка на това броят на решените дела е намалял (397 срещу 436 през 2006 г.). Следва все пак да се отбележи, че броят на делата, приключили със съдебно решение, е нараснал (247 срещу 227 през 2006 г.), както и този на приключените производства по молби за допускане на обезпечения (41 срещу 24 през 2006 г.). Наред със значителните ресурси, използвани за разглеждането на дело Microsoft/Комисия, и липсата — за разлика от предходните години — на големи групи дела с еднакъв предмет или свързани дела, намаляването на решените дела е резултат от това, че в по-общ план исковете/жалбите, с които е сезиран Първоинстанционният съд, са все по-сложни и

¹ Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., [T-201/04](#).

² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., [T-36/04](#).

разнообразни. Вярно е обаче, че поради несъразмерността между образуваните и решените дела броят на висящите дела е нараснал, създавайки по този начин риск от увеличаване на продължителността на производствата.

С оглед на това положение Първоинстанционният съд подложи на задълбочена преценка своя начин на функциониране и работа, за да подобри ефективността си. В този контекст бе прието, че е необходимо да се промени организацията на Първоинстанционния съд, по-конкретно за да се извлече по-голяма полза от увеличаването на броя на неговите членове. Така от 25 септември 2007 г. Първоинстанционният съд включва осем състава, в които заседават по трима съдии — или по петима съдии (разширен състав), когато значимостта на делото го обосновава.

Изложеното по-долу във връзка с правораздавателната дейност на Първоинстанционния съд има за цел да предостави общ преглед, по необходимост избирателен, на богатата съдебна практика и на сложните въпроси, които юрисдикцията е трябвало да разрешава.

I. Спорове за законосъобразност

Допустимост на жалбите/исковете с правно основание членове 230 ЕО и 232 ЕО

1. Актове, които подлежат на обжалване

Съставляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, мерките, произвеждащи задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят по съществен начин неговото правно положение³.

По дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия⁴ Първоинстанционният съд постановява, че когато едно предприятие се позовава на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, за да се противопостави на изземването на документ, решението, с което Комисията отхвърля искането, поражда правни последици по отношение на това предприятие и следователно представлява обжалваем акт. Това решение действително отказва на засегнатото предприятие ползването от предвидена в общностното право защита и има окончателен и независим характер на окончателното решение, с което може да се установи нарушение на правилата на конкуренция. Впрочем Първоинстанционният съд постановява, че когато Комисията, без да приема формално решение, из земе документ, който засегнатото предприятие определя като поверителен, това материално действие предполага непременно мълчаливо решение, срещу което трябва да е възможно да се подаде жалба за отмяна.

³ Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639.

⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., T-125/03 и T-253/03.

Напротив, в Определение по дело Vodafone España и Vodafone Group/Комисия⁵ Първоинстанционният съд отхвърля като недопустима жалбата, подадена срещу писмо на Комисията, изпратено на основание на член 7, параграф 3 от Директива 2002/21⁶ на испанския регулаторен орган вследствие на нотифицирането от последния на проектомерки, засягащи предприятия със съвместно господстващо положение на испанския пазар на мобилните съобщения. Първоинстанционният съд отхвърля всяка аналогия с процедурите, приложими в областта на държавните помощи и на контрола върху концентрациите. Той намира, действително, че посоченото писмо се отнася до консултационна процедура, а не до разрешителен режим, като се има предвид по-конкретно, че незапочването от Комисията на етапа на задълбочен преглед на съответната мярка не би могло да се приравнява на одобряване на нотифицираната проектомярка.

По делото, по което е постановено Решение Нидерландия/Комисия⁷, на основание член 95, параграф 4 ЕО нидерландското правителство иска от Комисията да изрази позиция по въпроса за обхвата на приложното поле на една директива. В това отношение Първоинстанционният съд приема, че член 95, параграф 4 ЕО не може да бъде основание за искане на държава-членка Комисията да вземе решение относно обхвата на хармонизирането, извършвано с общностна директива и/или относно съвместимостта на дадена национална разпоредба с подобна директива. Тъй като според същата разпоредба решението за извършване на нотификация с оглед на получаване на разрешение чрез дерогация зависи единствено от съответната държава-членка и освен това нито една разпоредба от директивата не предоставя на Комисията правомощие да взема решения във връзка с тълкуването ѝ, позиция, приета от тази институция относно приложното поле на въпросната мярка за хармонизиране, представлява само мнение, което не обвързва компетентните национални органи и не подлежи на обжалване.

В Определение по дело Commune de Champagne и др./Съвет и Комисия⁸, Първоинстанционният съд обявява за недопустима жалбата на швейцарски физически и юридически лица за отмяна на решението на Съвета за одобряване на международното споразумение между Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно търговията със селскостопански продукти. Първоинстанционният съд подчертава, че едностранен акт на Общността не може да породи права и задължения извън територията, определена в член 229 ЕО. Само международното споразумение, което не може да бъде оспорвано, може да произведе правни последици на територията на Швейцария според специфичните изисквания на правовия ред на тази държава и едва след като е било ратифицирано съгласно приложимите за това процедури. По този начин обжалваното решение е лишено от

⁵ Определение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., [T-109/06](#).

⁶ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 8 ноември 2007 г., [T-234/04](#).

⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 3 юли 2007 г., [T-212/02](#).

всякакви правни последици на територията на Швейцария и следователно не може да промени правното положение на жалбоподателите на посочената територия.

Накрая, по делото, по което е постановено Решение Италия/Комисия⁹, Италианската република иска отмяната на писмо на Комисията, налагащо предварителното представяне на определени данни като условие за удовлетворяване на някои заявления за плащане, които е направила в рамките на общностните структурни фондове. Първоинстанционният съд приема, че тезата на Италианската република, според която въпросното писмо ѝ налагало санкция поради неизвършване на поисканите плащания до получаването на посочените данни, означава по същество твърдение за продължаващо бездействие на Комисията. Ако обаче това бездействие бе незаконно поради това, че противоречи на разпоредбите, уреждащи структурните фондове, за да го оспори, Италианската република е трябвало да предяви иск за установяване на неправомерно бездействие на основание на член 232 ЕО, а не жалба за отмяна.

2. Активна процесуална легитимация — Лично засягане

Според постоянната съдебна практика физическите или юридически лица, различни от адресатите на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако това решение ги засяга поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги характеризира по отношение на всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата¹⁰.

В Определение по дело Galileo Lebensmittel/Комисия¹¹ Първоинстанционният съд постановява, че за да се признае съществуването на активна процесуална легитимация на даден жалбоподател, неговата принадлежност към ограничена група трябва да се съчетае със задължение на Комисията за специфична защита по отношение на тази група. По-точно, решаващото обстоятелство за определяне на правните субекти, които са лично засегнати от акт с общо приложение, е специфичната защита, от която се ползват въз основа на общностното право.

Решение по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия¹², в рамките на което жалбоподателят иска отмяната на разпоредбата на регламент, ограничаваща правото за използване на наименованието „Tokai friulano“, позволява на Първоинстанционния съд да поясни при какви обстоятелства жалбоподател може да основе своята активна процесуална легитимация на принципите, установени в Решение на Съда по дело Codorníu/Съвет¹³. Първоинстанционният съд постановява, че в дадения случай жалбоподателят, за разлика от предприятието Codorníu, не е бил възпрепятстван от акт с общо приложение да използва право на интелектуална собственост, което е

⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., [T-308/05](#).

¹⁰ Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 199 и 223.

¹¹ Определение на Първоинстанционния съд от 28 август 2007 г., [T-46/06](#) (обжалвано, C-483/07 P).

¹² Определение на Първоинстанционния съд от 12 март 2007 г. по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, [T-417/04](#).

¹³ Решение на Съда от 18 май 1994 г., C-309/89, Recueil, стр. I-1853.

регистрирал и използвал по традиционен начин в течение на продължителен период от време преди приемането на посочения акт. Действително наименованието „Tosa friulano“ не е географско указание, което като такова да попада в обхвата на правата на интелектуална собственост и да се ползва от защита на това основание.

Първоинстанционният съд уточнява също, че общият интерес, който даден регион като образувание с компетентност по икономическите и социалните въпроси на своята територия би могъл да има от постигането на благоприятен резултат за икономическия си просперитет, не би могъл да е достатъчен, за да се приеме, че той е лично засегнат. По-нататък, законодателните и разпоредителните правомощия, които евентуално може да притежава публичноправно юридическо лице на държава-членка, различно от държавата, не са от естество да му предоставят личен интерес да иска отмяна на разпоредба на общностното право без въздействие върху обхвата на неговата компетентност, щом като по принцип лицето, което притежава тези правомощия, не ги упражнява в свой собствен интерес.

На последно място, по делото, по което е постановено Решение Alrosa/Комисия¹⁴, жалбоподателят иска отмяна на решението, с което Комисията е направила задължителни ангажиментите, поети от De Beers, предприятие с господстващо положение, да ограничи и впоследствие да спре покупките си на необработени диаманти от жалбоподателя. Като разглежда служебно допустимостта на жалбата, Първоинстанционният съд постановява, че жалбоподателят е лично засегнат от това решение, доколкото последното е било прието след производство, в което жалбоподателят е имал определящо участие, цели да се преустановят дълготрайните търговски отношения, които последният поддържа с De Beers, и може значително да засегне неговото конкурентно положение на пазара на доставка и производство на необработени диаманти.

3. Правен интерес

По делото, по което е постановено Решение Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия¹⁵, жалбоподателят обжалва решението на служителя по изслушването на Комисията, с което се отхвърля искането му за поверително третиране на някои откъси от решение на Комисията (наричано по-нататък „решението относно пероксидите“), които съдържаха упоменаване на ролята на жалбоподателя в рамките на поредица от картели на определени пазари на органичните пероксиди. Въпреки това, тъй като преследването спрямо жалбоподателя било погасено по давност, Комисията не е изтъкнала в разпоредителната част от решението относно пероксидите участието на това предприятие в нарушението. Първоинстанционният съд отхвърля направеното от Комисията възражение, според което жалбоподателят, който не е обжалвал решението относно пероксидите, нямал правен интерес да оспори решението на служителя по изслушването. Той постановява, напротив, че отмяната на последното решение може да донесе полза на жалбоподателя, тъй като Комисията

¹⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., T-170/06.

¹⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 октомври 2007 г., T-474/04.

трябва да отчита законния интерес на жалбоподателя въпросните данни да не бъдат разкривани. Впрочем единствено обстоятелството, че посочените данни вече са публикувани, не лишава жалбоподателя от правен интерес, като се има предвид, че тяхното продължаващо разкриване чрез интернет страницата на Комисията непрестанно уврежда доброто име на жалбоподателя, което обуславя възникнал и все още съществуващ интерес.

По делото, по което е постановено Решение Ufex и др./Комисия¹⁶, жалбоподателите обжалват решението на Комисията, с което се отхвърля жалбата им. Техният правен интерес е бил оспорен, поради това че според встъпилите в подкрепа на Комисията страни последната дори и при отмяната на обжалвания акт не е могла да констатира разкритото нарушение, доколкото прекалената продължителност на административното производство в неговата цялост е накърнила правото на защита на посочените страни. В това отношение Първоинстанционният съд постановява, че правният интерес на жалбоподател, подал жалба за отмяна срещу решение на Комисията за отхвърляне на жалбата, подадена от него с оглед на разкриването на действие, което може да съставлява злоупотреба с господстващо положение, може да се отрича само при изключителни обстоятелства, по-конкретно ако може да се установи със сигурност, че Комисията не е можела да приеме решение, установяващо нарушение от страна на разглежданото предприятие с господстващо положение.

4. Допустимост в областта на държавните помощи

а) Понятие за заинтересована страна

Редица решения, приети през 2007 г., позволиха на Първоинстанционния съд да уточни прилагането на съдебната практика¹⁷, според която заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО разполага с активна процесуална легитимация да иска отмяна на решение, прието след предварителната фаза на разглеждане на помощите, предвидена в член 88, параграф 3 ЕО, за да защити своите процесуални права.

В Определение по дело SID/Комисия¹⁸ Първоинстанционният съд не признава качеството на заинтересована страна на моряшки синдикат, подал жалба във връзка с определени данъчни мерки, приложими към морските лица, които са наети на борда на кораби, вписани в датския международен регистър. Действително нито моряшкият синдикат, нито неговите членове са били конкуренти на бенефициерите на въпросните мерки. Ако организациите, представляващи работниците на предприятието — бенефициер на дадена помощ, могат като заинтересовани страни да представят на Комисията своите становища по съображенията от социален характер, то в дадения случай е вярно, че

¹⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-60/05.

¹⁷ Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737.

¹⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 23 април 2007 г., T-30/03 (обжалвано, C-319/07 P).

евентуалните социални аспекти са били резултат от създаването на посочения регистър, а не от спорните данъчни мерки, които са били разгледани от Комисията единствено за да се прецени тяхната съвместимост с общия пазар. Следователно социалните аспекти, отнасящи се до този регистър, имат само непряка връзка с обжалваното решение.

В решение по дело *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Комисия*¹⁹ Първоинстанционният съд, след като констатира, че членовете на жалбоподателя са заинтересовани страни, които имат правен интерес да защитават своите процесуални права, и че жалбоподателят наистина изтъква правно основание, изведено от това, че Комисията е трябвало да открие официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, тъй като, що се отнася до съвместимостта на помощта с общия пазар, е била изправена пред сериозни затруднения, обявява жалбата за недопустима и добавя, че макар и изтъкнатите допълнителни правни основания по същество да са недопустими като такива, то изложените доводи трябва въпреки това да бъдат разгледани, за да се прецени дали Комисията действително е била изправена пред сериозни затруднения.

Същата проблематика е предмет, във връзка с иск за установяване на неправомерно бездействие на основание член 232 ЕО, на дело *Asklepios Kliniken*²⁰, по което германско дружество, специализирано в областта на управлението на частни болнични заведения, е предявило иск, целящ да се установи, че Комисията незаконно се е въздържала от изразяване на позиция по жалбата, разкриваща съществуването на държавни помощи, за които се твърди, че са предоставяни от германските власти на болничните заведения от публичния сектор. Първоинстанционният съд припомня, че членове 230 ЕО и 232 ЕО са израз на едно и също средство за правна защита. В резултат на това, също както член 230, четвърта алинея ЕО позволява на частноправните субекти да подават жалба за отмяна срещу общностен акт, който ги засяга пряко и лично, член 232, трета алинея ЕО им дава и възможността да предявят иск за установяване на неправомерно бездействие срещу институцията, която не е приела акт, който би ги засегнал по същия начин²¹.

б) Режим на помощи

По дело *Salvat père & fils и др./Комисия*²² Комисията е приела решение, определящо като държавни помощи, несъвместими с общия пазар, определени мерки, предприети от френските власти за финансиране на отраслов режим на помощи на винопроизводителите на вино с обикновено качество. По този начин тя е разпоредила на Френската република да пристъпи към възстановяването на тези незаконно изплатени помощи от техните бенефициери.

¹⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г., [T-375/03](#).

²⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело *Asklepios Kliniken/Комисия*, [T-167/04](#).

²¹ Решение на Съда от 18 ноември 1970 г. по дело *Chevalley/Комисия*, 15/70, Recueil, стр. 975 и Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2006 г. по дело *Air One/Комисия*, T-395/04, Recueil, стр. II-1343.

²² Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г., [T-136/05](#). По този въпрос вж. и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Италия и *Brandt Italia/Комисия*, [T-239/04](#) и [T-323/04](#).

Като се основава на практиката на Съда, според която действителният бенефициер на индивидуална помощ, предоставена по силата на общ режим и чието възстановяване е разпоредено в решението на Комисията, е лично засегнат от това решение²³, Първоинстанционният съд отбелязва, че обстоятелството, че обжалваното решение не посочва предприятията — бенефициери на въпросните помощи, прилага се за обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категория лица, предвидени по по общ и абстрактен начин, не води до недопустимост на жалбата. Отбелязвайки, напротив, че предоставените суми се различават според предприятията и следователно са индивидуализирани в зависимост от присъщите на всяко от тях характеристики, Първоинстанционният съд констатира, че един от жалбоподателите има качеството на действителен бенефициер на индивидуална помощ, която е била предоставена по силата на разглеждания отраслов режим на помощи и чието възстановяване Комисията е разпоредила. Вследствие на това този жалбоподател е пряко и лично засегнат от тази част от обжалваното решение.

5. Спорове във връзка с квотите за емисии на парникови газове

2007 година е белязана с нов вид спорове, свързан с жалбите на частноправни субекти срещу актове, приети от Комисията и адресирани до държавите-членки, в рамките на режима на търговия с квоти за емисии на парникови газове, установен с Директива 2003/87²⁴. Последната създава схема за търговия с квоти, с цел да се стимулира намаляването на подобни емисии, за които се отпускат квоти, позволяващи на оператора титуляр да отдели определено количество парников газ, като тези квоти са разпределени съгласно национални разпределителни планове (наричани по-нататък „НРП“), за които се уведомява Комисията.

Нито една от подадените от предприятията, на които са разпределени квоти, жалби срещу решенията на Комисията не е приета за допустима, при това на отделни основания според вида на обжалваното решение.

а) Решения, които не повдигат възражения срещу НРП, за който има уведомяване

Като прави текстуално, контекстуално и телеологично тълкуване на Директива 2003/87, Първоинстанционният съд постановява в Определение по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия²⁵, че посочената директива предоставя на Комисията само ограничено право на отхвърляне, като ѝ позволява дори да се откаже да използва това правомощие, щом като, по-конкретно, при липса на изрични възражения от Комисията в предвидения от директивата срок НРП, за който има уведомяване, става окончателен и може да бъде изпълняван от държавата-членка. От това Първоинстанционният съд прави извода, че когато решението съдържа

²³ Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия, C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855.

²⁴ Директива 2003/87/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

²⁵ Определение на Първоинстанционния съд от 30 април 2007 г., T-387/04.

изрично приемане на определени аспекти на даден НРП, то дори имплицитно не би могло да се счита за одобряване на НРП в неговата цялост, така че жалбоподателят не разполага с правен интерес да оспорва другите аспекти на НРП²⁶.

Въз основа на подобна аргументация Първоинстанционният съд постановява в Определение по дело US Steel Košice/Комисия²⁷, че понеже в решението на Комисията не са направени възражения срещу словашкия НРП, то няма за последица предоставянето на правопограждащо разрешително, тъй като поради своето естество словашките мерки не изисквали подобно разрешително. При тези обстоятелства обжалваното решение не би могло да породи задължителни правни последици, които да засегнат интересите на жалбоподателя, и следователно не представлява подлежащ на обжалване акт.

Накрая, с Определение по дело Cemex UK Cement/Комисия²⁸ Първоинстанционният съд обявява за недопустима поради липса на лично засягане жалба за отмяна на решението на Комисията, в което не са направени възражения, що се отнася до предоставянето в НРП на индивидуална квота, която тя считала за недостатъчна и противоречаща на Директивата, тъй като само Обединеното кралство било отговорно за изпълнението на НРП, както и за отпускането на специфични квоти на индивидуалните инсталации.

б) Решения за несъвместимост на НРП

В определението по дело Fels-Werke и др./Комисия²⁹ Първоинстанционният съд приема, че жалбоподателите не са лично засегнати от решението на Комисията, с което метод на отпускане, благоприятен за новите инсталации и въведен по време на предходния НРП, е обявен за несъвместим. Това решение всъщност засяга жалбоподателите на същото основание като всички останали оператори на инсталации, които са в същото положение. Потенциално поставено под съмнение от решението, самото съществуване на правото, произтичащо от германския режим за предходния период на отпускане, не може да индивидуализира носителя на това право, когато същото право е предоставено, в изпълнение на обща и абстрактна норма, на множество обективно определени оператори.

²⁶ Следва да се отбележи, че същият германски НРП за периода 2005—2007 г. е предмет на Решение на Първоинстанционния съд от 7 ноември 2007 г. по дело Германия/Комисия, T-374/04. С това решение е отменено решението на Комисията поради грешка при прилагане на правото, доколкото с последното се обявява за несъвместима с Директива 2003/87 предвидената в НРП възможност за корекции *ex post*, позволяваща на германските власти да намалят броя на отпуснати квоти на дадена инсталация и да прехвърлят в резерв оттеглените квоти, когато операторът подменя стара инсталация с нова, чийто производствен капацитет е по-малък. Първоинстанционният съд подчертава, че нито една разпоредба на Директива 2003/87 не забранява последващо изменение на броя на индивидуално предоставените квоти, като държавата-членка разполага със свобода на действие, когато прави корекции за намаляване.

²⁷ Определение на Първоинстанционния съд от 1 октомври 2007 г., T-489/04.

²⁸ Определение на Първоинстанционния съд от 6 ноември 2007 г., T-13/07.

²⁹ Определение на Първоинстанционния съд от 11 септември 2007 г., T-28/07 (обжалвано, дело C-503/07 P).

Дело US Steel Košice/Комисия³⁰ има за предмет отмяната на решението на Комисията, с което определени аспекти на словашкия НРП за периода 2008—2012 г. се обявяват за несъвместими с Директива 2003/87³¹ и се изисква намаляване на общото количество на предвидените квоти. Първоинстанционният съд приема, че нито посочената директива, нито обжалваното решение водят до извършването на автоматично разпределение на общия брой квоти между индивидуалните инсталации, което да се изразява в определени проценти от квоти, предоставени на жалбоподателя и на другите инсталации. Така жалбоподателят не е пряко засегнат от обжалваното решение, щом като евентуалното намаляване на неговата индивидуална квота е резултат от упражняването на дискреционна власт от словашкото правителство, което е длъжно не да намалява броя на индивидуалните квоти на жалбоподателя, а само да не надвишава лимитите на общото количество квоти за предоставяне.

На последно място, в Определение по дело Drax Power и др./Комисия³² Първоинстанционният съд постановява, че решението на Комисията, с което се отхвърля предложението, направено от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия за изменение на неговия временен НРП с оглед да се повиши окончателното общо количество квоти за предоставяне, не засяга пряко жалбоподателя.

Правила на конкуренция, приложими за предприятията

1. Принос в областта на член 81 ЕО

а) Прилагане на член 81, параграф 3 ЕО

Сезиран с въпроса за законосъобразността на решение за освобождаване, прието в изпълнение на Регламент № 17³³ и налагащо задължения на неговия бенефициер, Първоинстанционният съд постановява в Решение по дело Duals System Deutschland/Комисия³⁴, че задължение, поето от дадено предприятие по време на административната процедура в отговор на изразената от Комисията загриженост, води до уточняване на съдържанието на нотифицираните споразумения, за целите на отрицателно удостоверяване или освобождаване на основание член 81 ЕО, като се посочва на Комисията какво поведение възнамерява да следва занапред това предприятие. Следователно Комисията има право да приеме решението си, като

³⁰ Определение на Първоинстанционния съд от 1 октомври 2007 г., [T-27/07](#) (обжалвано, дело C-6/08 P).

³¹ Директива 2003/87/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

³² Определение на Първоинстанционния съд от 25 юни 2007 г., [T-130/06](#).

³³ Регламент на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

³⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 24 май 2007 г., [T-289/01](#).

отчита това задължение и Първоинстанционният съд не следва да преценява неговата законосъобразност, като взема предвид обстоятелство, на което предприятието е отказало да се позове по време на административната процедура.

Освен това Първоинстанционният съд констатира, че в случаите, когато инсталации, които са собственост на договорните партньори на дадено предприятие, представляващо същността на искането, са пречка за конкурентите на същото, Комисията може да наложи на посоченото предприятие като задължение, което е условие за освобождаване, съвместното използване от него и конкурентите му на посочените инсталации, като се има предвид, че при липса на подобно използване тези конкуренти биха били лишени от всякаква сериозна възможност да навлязат и да се задържат на разглеждания пазар.

б) Едно-единствено нарушение

Първоинстанционният съд уточнява в Решение по дело BASF и UCB/Комисия³⁵, че понятието „единна цел“, характерно за едно-единствено продължавано нарушение, не би могло да се определи чрез общото позоваване на нарушението на конкуренцията на пазара на съответния продукт, тъй като накърняването на конкуренцията представлява неразделен елемент на всяко поведение, попадащо в приложното поле на член 81 ЕО. Подобно определение на понятието за единна цел би могло да лиши понятието за едно-единствено продължавано нарушение от част от неговия смисъл, доколкото то би имало за последица систематичното квалифициране на редица забранени с член 81, параграф 1 ЕО действия, засягащи даден икономически отрасъл, като елементи от фактическия състав на едно-единствено нарушение.

Що се отнася до спорните картели, Първоинстанционният съд констатира, че световните договорености и европейските договорености не са били прилагани едновременно, че са преследвали различни цели, че са били изпълнени чрез нееднакви методи и че Комисията не е доказала намерението на европейските производители да участват в световните договорености, за да осъществят впоследствие разпределението на пазара на Европейското икономическо пространство. При това положение световните и европейските договорености съставляват две отделни нарушения. Приемайки, че нарушението, изразяващо се в участието в световния картел, е погасено по давност, Първоинстанционният съд отменя обжалваното решение в частта му, с която се налага глоба на жалбоподателите поради тяхното участие в този картел.

в) Глоби

От Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия³⁶ следва, че задължението да се определи съответният пазар в решението, прието в изпълнение на член 81 ЕО, се налага

³⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., T-101/05 и T-111/05.

³⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-30/05 (обжалвано, дело C-534/07 P).

на Комисията само когато без подобно определяне не е възможно да се определи дали картелът може да засегне търговията между държавите-членки и дали има антиконкурентен предмет или действие. Когато споразумението има за предмет разпределение на пазарите на стоки и на географския пазар, не съществува задължение за Комисията да определи пазара за целите на прилагането на член 81 ЕО. Въпреки това, щом като разпоредителната част на дадено решение не само установява нарушение, а налага и глоба, фактическите констатации, свързани със засегнатия пазар, са релевантни. Действително според Насоките за определяне на размера на глобите³⁷ при оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взето предвид неговото действително отражение върху пазара, ако то може да бъде определено, както и ефективният икономически капацитет на нарушителите за нанасяне на значителни вреди на другите оператори. Преценката на тези обстоятелства обаче изисква да се определи големината на пазарите и пазарните дялове, които засегнатите предприятия притежават.

Въпреки това, тъй като нарушението има за предмет разпределение на пазарите на стоки и на географския пазар и естеството му е квалифицирано от Насоките като „много сериозно“, Първоинстанционният съд приема, че липсата на мотиви, свързани с определянето на пазара, не може в дадения случай да доведе до отмяна или до намаляване на глобата, като отбелязва, че Комисията е избрала минималния начален размер, предвиден в посочените Насоки за подобно нарушение.

В Решение по дело *Bolloré и др./Комисия*³⁸ Първоинстанционният съд упражнява пълен съдебен контрол в два аспекта. На първо място, като припомня, че ако фактът, че едно предприятие не е участвало във всички конститутивни елементи на даден картел, не е релевантен за установяване на съществуването на нарушението, подобно обстоятелство трябва да бъде взето предвид при преценката на тежестта на нарушението, а при необходимост — при определянето на глобата, той намалява с 15% окончателната глоба, наложена на едно от предприятията, с мотива че Комисията не е доказала, че не е взела предвид това неучастие в практиките на подялба на пазара във всички параметри, довели до определянето на окончателния размер на глобата, наложена на това предприятие. На второ място, във връзка с намаляването на глобата поради съдействие, Първоинстанционният съд приема, че макар, обратно на предприятието *AWA*, предприятието *Mougeot* да е предоставило документи от релевантния период и изявленията му по определени въпроси да са по-подробни, дадените от *AWA* сведения се отнасят до по-дълъг период и имат по-голям географски обхват и от това прави извода, че тяхното сътрудничество е било със сходно качество. В резултат той е предоставил на предприятието *AWA* същото намаляване като това, от което се е ползвало предприятието *Mougeot*.

По същия начин в Решение по дело *BASF и UCB/Комисия*, посочено по-горе, Първоинстанционният съд, след като установява, че нарушението, изразяващо се в

³⁷ Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69).

³⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 26 април 2007 г., [T-109/02](#), [T-118/02](#), [T-122/02](#), [T-125/02](#), [T-126/02](#), [T-128/02](#), [T-129/02](#), [T-132/02](#) и [T-136/02](#) (обжалвано, дело C-322/07 P).

участието на жалбоподателите в световните договорености, е погасено по давност, преизчислява размера на глобите, които Комисията им е наложила. Колкото до предприятието BASF, Първоинстанционният съд посочва, че не представлява съдействие, спадащо към приложното поле на Известието за намаляване или освобождаване от отговорност от 1996 г.³⁹ предоставянето от дадено предприятие на Комисията на данни относно действия, за които то не е следвало да плаща глоба. Тъй като основните доказателства, предоставени от BASF по силата на съдействието, се отнасят до световните договорености и нарушението, свързано с тези световни договорености, е прието за погасено по давност, Първоинстанционният съд приема, че посоченото предприятие вече не следва да се ползва от намалението с 10 %, което му е било предоставено на това основание. Понеже Първоинстанционният съд счита, че предвид естеството на нарушението, началният размер на глобата за европейските договорености трябва да остане еднаква с определената за всички договорености, фактът, че по отношение на BASF се установява, че едно от действията, в които е упреknато, не може да бъде санкционирано поради изтичането на давността, няма за последица намаляването на размера на неговата глоба. Всъщност въпреки постигнатото поради посоченото изтичане на давността намаляване, окончателният размер, определен от Първоинстанционния съд, е 35 024 милиона евро, т.е. с 54 000 EUR повече от размера на глобата, наложена от Комисията на BASF.

В Решение по дело Coats Holdings и Coats/Комисия⁴⁰ Първоинстанционният съд приема, че ролята на жалбоподателя е била ограничена в основни линии до улесняване на влизането в сила на рамковия договор на картела. Следователно, понеже неговата роля се доближавала повече до тази на посредник, отколкото до тази на пълноправен участник в картела, Първоинстанционният съд намира за уместно да намали размера на глобата с 20 %, за да отчете тези смекчаващи обстоятелства.

г) Носене на отговорност за противоправно поведение

По дело Akzo Nobel и др./Комисия⁴¹ Първоинстанционният съд подчертава, че не отношението на подбудителство, свързано с нарушението, между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, дава право на Комисията да адресира решението за налагане на глоби до дружеството майка в група от дружества.

В особения случай, когато дружество майка притежава целия капитал на свое дъщерно дружество, което е извършило неправомерни действия, съществува обикновена презумпция, според която посоченото дружество майка упражнява определящо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество. Дружеството

³⁹ Известие на Комисията от 18 юли 1996 г. относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ С 207, 1996 г., стр. 4).

⁴⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., [T-36/05](#) (обжалвано, дело С-468/07 Р).

⁴¹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., [T-112/05](#).

майка следва да обори тази презумпция, като предостави за преценка от Първоинстанционния съд всяко доказателство относно организационните, икономическите и юридическите връзки между него и неговото дъщерно дружество, за да докаже, че те не представляват единно икономическо образувание.

2. Принос в областта на член 82 ЕО

а) Решение по дело Microsoft/Комисия

Дейността на Първоинстанционния съд през тази година е белязана с делото, по което е постановено Решение Microsoft/Комисия⁴², произнесено от големия състав, който отхвърля в основната ѝ част жалбата за отмяна на решението на Комисията⁴³.

Освен глоба в размер на над 497 милиона евро, Комисията е наложила на Microsoft да преустанови констатираните злоупотреби, от една страна, като разкрие данните, свързани с необходимата оперативна съвместимост между предприятията, които желаят да развият и разпределят операционни системи за сървъри за работни групи, а от друга страна, като предложи за продажба версия на системата за експлоатация Windows за персонални компютри, които не съдържат софтуер Windows Media Player. С цел да съдейства на Комисията в нейната мисия да следи за спазването на тези корективни мерки, решението предвижда механизъм за надзор, включващ определянето на независим представител.

Първоинстанционният съд отхвърля всички претенции на жалбоподателя относно злоупотребите с господстващо положение, посочени от Комисията, както и наложените корективни мерки и глоба, но за сметка на това отменя разпоредбите на решението, свързани с независимия представител.

Що се отнася, на първо място, до злоупотребата, състояща се в отказ да се предоставят данни, свързани със съвместимостта, Първоинстанционният съд отхвърля съвкупността от доводи, приведени от Microsoft с цел оспорване на понятието и степента на оперативна съвместимост, възприети от Комисията, както и последователността на наложената корективна мярка. Първоинстанционният съд разглежда по-нататък въпроса за правата на интелектуална собственост или за търговската тайна, в чийто обхват попадат протоколите за комуникация на Microsoft или спецификациите на същите. Като се позовава на практиката на Съда⁴⁴, Първоинстанционният съд припомня, че единствено при извънредни обстоятелства

⁴² Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 2007 г., T-201/04.

⁴³ Решение 2007/53/ЕО на Комисията от 24 май 2004 г. относно процедурата по прилагане на член 82 [ЕО] и на член 54 от Споразумението за ЕИП, образувано срещу Microsoft Corporation (преписка COMP/C-3/37.792 — Microsoft) (ОВ L 32, 2007 г., стр. 23).

⁴⁴ Решение на Съда от 5 октомври 1988 г. по дело Volvo, 238/87, Recueil, стр. 6211; Решение на Съда от 6 април 1995 г. по дело RTE и ITP/Комисия, известно като „Magill“, C-241/91 P и C-242/91 P, Recueil стр. I-743; Решение на Съда от 26 ноември 1998 г. по дело Bronner, C-7/97, Recueil, стр. I-7791, както и Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело IMS Health, C-418/01, Recueil, стр. I-5039.

упражняването на изключителното право от носителя на правото на собственост може да доведе до подобна злоупотреба, а именно когато, първо, отказът се отнася до стока или услуга, абсолютно необходима за упражняването на дадена дейност на съседен пазар, второ, отказът е от естество да изключи всякаква ефективна конкуренция на този съседен пазар, трето, отказът възпрепятства появата на нов продукт, за който има потенциално търсене от страна на потребителите, и на последно място, този отказ не е обективно оправдан.

Като разглежда дали тези обстоятелства са били налице в дадения случай, Първоинстанционният съд приема, че Комисията не е допуснала явна грешка, като е приела, първо, че за да могат да конкурират сериозно операционните системи Windows за сървъри за работни групи, конкурентните операционни системи трябва да са в състояние на съвместимост с архитектурата на домейн Windows на основата на равенство с тези системи Windows, второ, че развитието на пазара показва риск от отстраняване на конкуренцията на пазара на операционните системи за сървъри за работни групи и, трето, че отказът, в който е упрекнуто Microsoft, ограничава техническото развитие във вреда на потребителите по смисъла на член 82, втора алинея, буква б) ЕО и че при това положение обстоятелството, свързано с появата на нов продукт, е налице в дадения случай. Накрая, Първоинстанционният съд отбелязва, че Microsoft не е доказало съществуването на каквото и да било обективно оправдание за отказа си да разкрие данни, свързани с разглежданата съвместимост, нито е доказало в достатъчна степен, че разкриването на тези данни би имало значително отрицателно отражение върху неговите подбуди към иновации.

Що се отнася, на второ място, до злоупотребата, изведена от свързаната продажба на операционната система Windows за персонални компютри и на Windows Media Player, Първоинстанционният съд преценява, че направеният от Комисията анализ на конститутивните елементи на свързаната продажба е в съответствие както с член 82 ЕО, така и със съдебната практика⁴⁵, припомняйки, че тези елементи са следните: първо, свързващият продукт и свързаният продукт са два отделни продукта, второ, засегнатото предприятие има господстващо положение на пазара на свързващия продукт, трето, посоченото предприятие не дава на потребителите възможност да си набавят свързващия продукт без свързания продукт и, четвърто, разглежданата практика ограничава конкуренцията.

На трето място, що се отнася до механизма за надзор, включващ определянето на независим представител, Първоинстанционният съд постановява, че решението не намира правно основание в Регламент № 17⁴⁶ и следователно надхвърля правомощията на Комисията в областта на разследването и на изпълнението. Той приема, че със създаването на подобен механизъм, който предоставя на представителя, без ограничение във времето и независимо от Комисията, право на достъп до поддръжката, данните, документите, помещенията и служителите на Microsoft, както и до „изходния код“ на съответните продукти на последното, и който дава на този представител

⁴⁵ Вж по-конкретно Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1991 г. по дело Hilti/Комисия, T-30/89, Recueil, стр. II-1439, и Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 1994 г. по дело Tetra Pak/Комисия, T-83/91, Recueil, стр. II-755.

⁴⁶ Посочен по-горе.

възможността да действа и по своя собствена инициатива или по искане на трети лица, Комисията е излязла извън хипотезата, в която тя определя свой собствен външен експерт, който да я съветва в течение на дадено разследване, и е делегирала правомощия, които единствено тя може да упражнява. Комисията е надвишила своите правомощия и като е възложила на Microsoft разходите, свързани с представителя, макар че нито една разпоредба на Регламент № 17 не ѝ дава правото да налага на предприятията понасянето на разходите, които самата тя е направила във връзка с наблюдението на изпълнението на корективните мерки.

Колкото до наложената глоба, Първоинстанционният съд уточнява по-конкретно, че задължението за мотивиране не включва нито посочването на цифрови данни, свързани с размера на глобите, нито извършването на разграничение между различните констатирани злоупотреби при определянето на началния размер на глобата.

б) Решения за отхвърляне на жалбите

По дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд припомня, че ако при упражняване на своята дискреционна власт Комисията може да реши да остави без разглеждане жалба поради липса на интерес за Общността⁴⁷, тя все пак не може да го направи на единственото основание, че подобни практики са преустановени, без да е проверила дали антиконкурентните последици продължават, а ако това е така, дали тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията или продължаващото им въздействие е от естество да придаде на тази жалба интерес за Общността. Дори и да няма антиконкурентни последици, Комисията остава длъжна да вземе предвид продължителността и тежестта на твърдените нарушения.

Впрочем що се отнася до разглеждането на жалба, която попада в споделената компетентност на Комисията и на националните органи, Първоинстанционният съд уточнява, че нито субективното виждане на националните органи или юрисдикции, че Комисията е в състояние по-добре да разгледа случая, нито наличието на сътрудничество между Комисията и даден национален орган са от естество да породят изключителна компетентност на Комисията или да предопределят решението на същата за наличието на интерес за Общността. Комисията също така не е задължена да дава предимство на една преписка, когато национална юрисдикция е спряла производството в очакване на решение от нейна страна.

в) Прилагане на член 82 ЕО в случаите на кръстосано субсидиране

По дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд постановява, че предоставянето от предприятие с господстващо положение на кръстосани субсидии

⁴⁷ По отношение на понятието за интерес за Общността вж. и Решение на Първоинстанционния съд от 3 юли 2007 г. по дело *Au lys de France*/Комисия, [T-458/04](#), и Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г. по дело *AEPI*/Комисия, [T-229/05](#) (обжалвано, дело *C-425/07 P*).

с произход от отрасъла, в който то притежава законен монопол, на дъщерното му дружество, отворено за конкуренцията, не представлява като такова злоупотреба с господстващо положение, независимо от политиката, прилагана в запазения сектор и в отворения за конкуренция сектор. Действително самият факт на предоставяне на изключително право на предприятие, за да се гарантира изпълнение от негова страна на услуга от общ икономически интерес, не се противопоставя на възможността това предприятие да извлича печалба от запазената за него дейност, нито пречатства разширяването на дейността му към области, които не са запазени. Въпреки това придобиването на участие в предприятие и, по аналогия, предоставянето на кръстосани субсидии могат да породят проблеми с оглед на общностните правила за конкуренция в случаите, когато средствата, използвани от притежаващото монопол предприятие, са получени в резултат от завишени или дискриминационни цени или от други практики на злоупотреба на запазения пазар. Вследствие на това, когато предприятие с господстващо положение фактурира на по-ниски цени услугите, които предоставя на дъщерното си дружество, това не представлява непременно пречка за конкурентите, ако дъщерното дружество използва тези субсидии за извличане на големи печалби или за изплащане на високи дивиденди. Същото важи и за изравняването от страна на дъщерното дружество на неговите цени с тези на конкурентите му и извличането на много големи печалби, щом като подобно поведение не оказва въздействие върху избора на доставчика от клиента.

г) Злоупотреба с господстващо положение

Първоинстанционният съд постановява в Решение по дело *Duales System Deutschland/Комисия (Der Grüne Punkt)*⁴⁸, че представлява злоупотреба с господстващо положение поведението на предприятие, управляващо система за събиране и оползотворяване на опаковки, която се простира върху цялата територия, което поведение се състои в това да изисква от предприятията, прибягващи до неговата система заплащането на такса за всички опаковки, предлагани на пазара в Германия с неговото лого, когато тези предприятия докажат, че не използват тази система за част или за всички тези опаковки. Все пак това не изключва възможността за това предприятие, в случай че се докаже, че дадена опаковка, носеща неговото лого, е била приета обратно и оползотворена от друга система, да получава подходяща такса единствено за използването на марката. Действително поставянето на логото съответства на предоставянето на услуга, доколкото показва на потребителя, че системата е на негово разположение.

д) Хищнически цени

Като се опира на Решение по дело *AKZO/Комисия*⁴⁹, Първоинстанционният съд припомня в Решение по дело *France Télécom/Комисия*⁵⁰, че съществуват два различни

⁴⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 24 май 2007 г., [T-151/01](#) (обжалвано, дело C-385/07 P).

⁴⁹ Решение на Съда от 3 юли 1991 г., C-62/86, Recueil, стр. I-3359.

⁵⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2007 г., [T-340/03](#) (обжалвано, дело C-202/07 P).

метода на анализ, за да се определи дали едно предприятие прилага хищнически цени. Прилаганите от предприятие с господстващо положение цени, които са по-ниски от средната стойност на променливите разходи, следва сами по себе си да се считат за злоупотреба, тъй като единственият интерес, който предприятието може да има от прилагането на подобни цени, е да отстрани своите конкуренти, докато цените, по-ниски от средната стойност на общите разходи, но по-високи от средната стойност на променливите разходи, представляват злоупотреба, когато са определени в рамките на план, целящ отстраняване на конкурент. Това намерение за отстраняване трябва да бъде установено въз основа на убедителни и непротиворечиви улики, без същевременно да се изисква доказване на конкретните последици от разглежданите практики.

В това отношение реализираните след нарушението приходи и разходи не следва да се отчитат при оценката на степента на покриване на разходите през разглеждания период. Действително член 82 ЕО се отнася до положението на въпросното предприятие на общия пазар към момента на извършване на нарушението. Въпреки това не е необходимо допълнително да се доказва, че разглежданото предприятие е имало реална възможност да възстанови загубите си.

Освен това Първоинстанционният съд постановява, че не може да се твърди, че правото на господстващо предприятие да изравни цените си с тези на конкуренцията е абсолютно, особено когато това право би оправдало използването на хищнически цени, забранени от Договора. Ако предприятие с господстващо положение не може да бъде лишено от правото да защитава собствените си търговски интереси, когато те са застрашени, и в една разумна степен трябва да му се позволи да предприема действията, които счита за подходящи за защита на посочените интереси, такова поведение не може да се допусне, когато цели точно утвърждаване на господстващото положение и злоупотреба с него.

е) [Задължения на предприятието с господстващо положение](#)

В Решение по дело Alrosa/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд се произнася за първи път по законосъобразността на решение, което прави задължителни ангажиментите, поети от предприятие с господстващо положение, и по действието на това решение по отношение на трети лица.

Първоинстанционният съд констатира, че подобно решение има за последица да сложи край на производството по установяване и санкциониране на дадено нарушение на правилата за конкуренция. При това положение то не би могло да се разглежда като обикновено приемане от страна на Комисията на предложение, направено свободно от партньор по преговори, а представлява задължителна мярка, слагаща край на противоправно положение, по повод на което Комисията упражнява всички правомощия, предоставени ѝ от членове 81 ЕО и 82 ЕО, при условие че представянето на предложения за поемане на ангажименти от съответните предприятия я освобождава от задължението да докаже нарушението. Като прави задължително определено поведение на даден оператор по отношение на третите лица, дадено решение, прието на основание на член 9 от Регламент

№ 1/2003⁵¹, може непряко да има правно действие *erga omnes*, което съответното предприятие не би могло да създаде само. Следователно според Първоинстанционния съд Комисията е единственият автор на това правно действие, тъй като придава задължителна сила на ангажиментите, предложени от съответното предприятие, и сама носи отговорност за това. Ако разполага със свобода на преценка при избора, предоставен ѝ от Регламент № 1/2003, да направи задължителни ангажиментите, предложени от съответните предприятия, и да приеме решение по силата на член 9 от него или да следва процедурата, предвидена в член 7, параграф 1 от посочения регламент, която изисква установяване на нарушение, Комисията е задължена все пак да спазва принципа на пропорционалност.

В дадения случай Първоинстанционният съд прави извода, че що се отнася до решение на Комисията, налагащо приключване на дълготрайни търговски отношения между две предприятия, страни по споразумение, което може да съставлява злоупотреба с господстващо положение, връзката между двете производства, образувани от Комисията на основание членове 81 ЕО и 82 ЕО, както и фактът, че посоченото решение споменава изрично предприятието съдоговорител, без същевременно да е адресирано до него, трябва да доведе до това на последното да се признаят, за производството като цяло, правата, предоставени на засегнато предприятие по смисъла на Регламент № 1/2003, макар *stricto sensu* то да не е било такова в производството по член 82 ЕО. Вследствие на това предприятието разполага с право да бъде изслушано относно индивидуални ангажименти, които Комисията предвижда да направи задължителни, и трябва да има възможност да упражни в пълна степен това право.

3. Принос в областта на контрола върху концентрациите

В Решение по дело Sun Chemical Group и др./Комисия⁵² Първоинстанционният съд подчертава, че Насоките относно оценката на хоризонталните концентрации⁵³ не изискват посочените от тях обстоятелства да бъдат разглеждани във всеки един случай, като Комисията има право на преценка, което ѝ позволява да вземе или да не вземе предвид някои от тях, и не е длъжна да излага точни мотиви за преценката на някои аспекти на концентрацията, които ѝ се струват явно неотнормисими, лишени от значение или с очевидно второстепенен характер за тази преценка.

При упражняването на съдебен контрол Първоинстанционният съд не би трябвало да се ограничава само до проверка дали Комисията е взела предвид обстоятелствата, посочени в Насоките като релевантни за преценката на последиците от дадена концентрация, а трябва да реши и дали евентуалните пропуски на Комисията могат да поставят под въпрос нейния извод.

⁵¹ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 г. относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

⁵² Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2007 г., [T-282/06](#).

⁵³ Насоки относно оценката на хоризонталните концентрации съгласно Регламента за концентрациите (ОВ С 31, 2004 г., стр. 5).

По-нататък, в рамките на разглеждането на анализа на Комисията, свързан със съществуването на неизползван капацитет на пазара, Първоинстанционният съд прави извода, че за да могат всички клиенти на новосъздадена вследствие на концентрация структура да предотвратят евентуални антиконкурентни действия на същата, не е необходимо те да са в състояние да пренасочат всичките си поръчки към други доставчици. В действителност възможността, която те имат да пренасочат една съществена част от тях към други доставчици, може да бъде разглеждана като заплаха за достатъчно значими загуби, за да разубеди посочената структура да прилага подобна стратегия.

4. Производство за санкциониране на антиконкурентните практики

а) Разпределение на правомощията

Регламент № 1/2003 цели по-конкретно да свърже по-тясно националните органи по конкуренция при прилагането на общностните правила в тази област и за тази цел създава мрежа от публични органи, които да прилагат посочените правила в условията на тясно сътрудничество. В това отношение в Решения по дело France Télécom/Комисия, посочени по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че с Регламент № 1/2003 все пак се запазва основната роля на Комисията при разследване на нарушенията. Макар член 11, параграф 1 от посочения регламент да предвижда общо правило, според което Комисията и националните органи по конкуренция са длъжни да развият тясно сътрудничество, той не възлага на Комисията задължение да се въздържа от извършването на проверки по случай, с който успоредно е сезиран и национален орган по конкуренция. Въз основа на тази разпоредба не може да се направи и заключение, че при положение че национален орган по конкуренция е започнал разследване относно определени факти, това незабавно създава пречка за самосезиране на Комисията във връзка с този случай или за предварителното му проучване от нея. Напротив, от изискването за сътрудничество между Комисията и националните органи следва, че двата органа могат поне на предварителни етапи, каквито са разследванията, да работят успоредно.

Впрочем член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 предвижда, че при условието за обикновено допитване до съответния национален орган Комисията запазва възможността да образува производство за приемане на решение, дори когато посоченият орган вече разглежда случая. A fortiori, Регламент № 1/2003 не може да се тълкува в смисъл, че в подобна хипотеза забранява на Комисията да реши да извърши проверка, което представлява акт, който само подготвя разглеждането на случая по същество и не налага формалното образуване на производството.

б) Поверителност на отношенията между адвокати и клиенти

В Решение по дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд се произнася по обхвата на принципа, утвърден от

Съда в Решение по дело AM & S/Комисия⁵⁴, според който Комисията трябва да упражнява правомощията за провеждане на разследване, които са ѝ предоставени, за да разкрива нарушения на правото на конкуренция, като при определени условия спазва поверителността на отношенията между адвокати и клиенти.

Що се отнася до процедурата, която следва да се спазва при извършването на проверка, Първоинстанционният съд постановява, че определено предприятие има право да не предостави възможност на служителите на Комисията да се запознаят, макар и накратко, с документи, на чийто поверителен характер се позовава предприятието, когато смята, че при подобен кратък преглед не може да не се разкрие съдържанието на документите, и при условие че мотивира това твърдение. Ако Комисията смята, че представените от предприятието доказателства не могат да удостоверят поверителния характер на съответните документи, служителите могат да поставят екземпляр от документа в запечатан плик и да го вземат със себе си с оглед на последващо разрешаване на спора. Първоинстанционният съд смята, че тази процедура позволява да се избегне рискът от нарушаване на принципа за защита на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, като същевременно на Комисията се оставя възможност да запази определен контрол върху документите и се избягва опасността от последващо изчезване или манипулации на тези документи.

Що се отнася до видовете документи, на които се предоставя защита, Първоинстанционният съд отбелязва, че вътрешните документи на определено предприятие, макар да не са били обект на кореспонденция с адвокат или да не са били създадени с цел да бъдат изпратени на адвокат, все пак могат да попаднат в обхвата на поверителността на отношенията между адвокати и клиенти, доколкото са изготвени единствено с цел да се потърси юридическо становище от адвокат в рамките на упражняване на правото на защита. За сметка на това тази защита не може да се предостави на документ само поради факта, че е бил обсъждан с адвокат. Първоинстанционният съд отбелязва също, че обстоятелството, че определен документ е изготвен в рамките на програма за съобразяване с правото на конкуренция, само по себе си не е достатъчно, за да се предостави защита на този документ. Действително, предвид обхвата им, тези програми включват задачи и сведения, които често надхвърлят в голяма степен правото на защита.

Впрочем Първоинстанционният съд потвърждава, че макар да е вярно, че понастоящем специфичното признаване на ролята на юрисконсулта и защитата на поверителността на отношенията с него са по-широко разпространени, отколкото в момента на произнасяне на решението по дело AM & S, все пак не е възможно в правните системи на държавите-членки да се очертаят еднаквите или преобладаващите тенденции в това отношение. Ето защо следва да се потвърди становището на Съда, възприето в посоченото решение, според което отношенията между предприятията и юридическите съветници, които се намират в трудово правоотношение с тях, не са част от отношенията, на които е предоставена защита.

⁵⁴ Решение на Съда от 18 май 1982 г., 155/79, Recueil, стр. 1575.

в) Принцип на пропорционалност

В Решение по дело СВ/Комисия⁵⁵ се уточняват условията, при които Комисията може с решение да разпорежи извършването на проверки, на които съответните предприятия или сдружения на предприятия са длъжни да се подчинят съгласно член 14, параграф 3 от Регламент № 17 (и понастоящем съгласно член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003).

Жалбоподателят — икономическа група, създадена съгласно френското право от основните френски кредитни институции, за да се постигне оперативната съвместимост на системите им за разплащане с кредитна карта — твърди, че решението, с което се разпорежда задължителна проверка спрямо него, нарушава принципа на пропорционалност, тъй като подобна проверка не представлява задължително и подходящо средство за получаване на търсените от Комисията сведения. Първоинстанционният съд отхвърля това основание, като припомня, че изборът, който следва да се направи между различните средства, с които разполага Комисията, за да получи сведения, не зависи от обстоятелства като особено тежкото положение, крайната неотложност или необходимостта от пълна поверителност, а от изискванията на подходящо с оглед на особеностите на случая разследване. Първоинстанционният съд отбелязва, че с обжалваното в конкретния случай решение се цели получаването на сведения относно предполагаемото намерение на някои големи френски банки да изключат потенциалните нови участници от френския пазар на издаване на банкови карти за разплащане, както и относно обмена на поверителни търговски сведения, които Комисията счита, че ще намери в помещенията на жалбоподателя. С оглед както на естеството на търсените сведения, така и на ролята на тези банки в структурата на групата, Първоинстанционният съд постановява, че с избора си Комисията не нарушава принципа на пропорционалност, тъй като трудно може да се приеме, че посочената институция е можела да се сдобие с тези сведения по начин, различен от приемането на решение за разпореждане на проверка.

г) Публикуване на решенията на Комисията и презумпция за невинност

В Решение по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд развива принципите, които са установени в неговото решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия⁵⁶ и са свързани с правомощието на Комисията да публикува решенията си и със съблюдаването на професионалната тайна, като уточнява, че тези понятия трябва да се тълкуват в светлината на принципа на презумпцията за невинност.

Като се позовава на този принцип, жалбоподателят твърди, че публикуването на решението относно пероксидите е незаконосъобразно, доколкото съдържа изводи относно твърдяното му противоправно поведение. В това отношение

⁵⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г., T-266/03.

⁵⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 30 май 2006 г., T-198/03, Recueil, стр. II-1429.

Първоинстанционният съд отбелязва, че макар съгласно Решение по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, посочено по-горе, интересът на предприятие да не се разкриват пред обществеността подробностите относно твърдяното от Комисията противоправно поведение, в което е обвинено, да не заслужава особена защита, прилагането на тази практика предполага, че установеното нарушение е посочено в разпоредителната част на решението, като това е необходимо, за да може предприятието да оспори решението по съдебен ред. Като се има предвид, че решението относно пероксидите не отговаря на това условие, що се отнася до жалбоподателя, Първоинстанционният съд постановява, че свързаните с него изводи не са законно доказани и не могат да бъдат разкрити. Действително подобно положение е в противоречие с презумпцията за невинност и нарушава защитата на професионалната тайна, които изискват да се осигури опазването на доброто име и достойнството на жалбоподателя.

Държавни помощи

1. Материалноправни норми

а) Елементи, съставляващи държавна помощ

Въпросите, свързани с квалифицирането на мерки като държавни помощи, са разглеждани в различни решения на Първоинстанционния съд през изминалата година. По-конкретно, следва да се отбележи Решение на Първоинстанционния съд по дело Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия⁵⁷ за частична отмяна на решение на Комисията, с което по-специално се разпорежда възстановяването на държавна помощ, изразяваща се в това, че Република Гърция допуска да не се плаща данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) за гориво и резервни части за самолети. Първоинстанционният съд смята, че Комисията не е разгледала дали тази липса на плащане дава реално икономическо предимство, поради което може да се квалифицира като държавна помощ. Като се има предвид, че по принцип ДДС е неутрален по отношение на конкурентното положение, тъй като може да бъде или незабавно приспаднат като данък, заплатен по получена от него доставка, или възстановен в кратък срок, единственото предимство, от което е могъл да се ползва жалбоподателят, се състои в предимството да разполага с ликвидни средства, произтичащо от временното плащане на данъка за получените от него доставки. В конкретния случай обаче Първоинстанционният съд отбелязва, че липсата на плащане на ДДС по принцип не е достатъчно, за да се презюмира, че това дружество се е ползвало от предимство по смисъла на член 87 ЕО.

В Решение по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия⁵⁸ Първоинстанционният съд потвърждава решението на Комисията за липса на държавна помощ поради липса на селективно предимство, предоставено на определени оператори в резултат

⁵⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-68/03.

⁵⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2007 г., T-475/04 (обжалвано, дело C-431/07 P).

на национална мярка, с която се намалява размерът на таксите, дължими от последните за лицензиите UMTS (Universal Mobile Telecommunications System), с цел да се уеднаквят условията за предоставяне на всички лицензии. Всъщност произтичащата загуба на държавни ресурси не е достатъчна, за да се установи наличието на държавна помощ, доколкото тя е неизбежна поради структурата на системата и общностната рамка на телекомуникационните услуги, която почива върху равното третиране на операторите при издаването на лицензиите и при определянето на таксите. Впрочем Първоинстанционният съд подчертава, че в конкретния случай заинтересованите лица не са се възползвали от потенциалното предимство, произтичащо от предходното предоставяне на лицензии на първите оператори, поради закъснение при разполагането на мрежата UMTS.

б) Задължение за излагане на мотиви

С Решение по дело Ирландия и др. /Комисия⁵⁹ Първоинстанционният съд отменя решението на Комисията относно освобождаването от акцизи на минералните масла, използвани като гориво за производството на алуминиев оксид в някои райони на Ирландия, Франция и Италия, като служебно установява липса на мотиви във връзка с обстоятелството, че тази мярка не е квалифицирана като „съществуваща помощ“, уредена с Регламент № 659/1999⁶⁰. По смисъла на член 1, буква б), подточка v) от посочения регламент съществуваща помощ е тази, за която може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие не е представлявала помощ, но впоследствие е станала помощ поради еволюцията на общия пазар и без да е била изменена от съответната държава-членка. Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно общностните разпоредби в областта на акцизите спорното освобождаване е било разрешено и действието му е било продължено с редица решения на Съвета, приети по предложение на Комисията. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд постановява, че след като е изключила възможността да приеме разглежданите помощи за съществуващи по смисъла на посочената по-горе разпоредба от Регламент № 659/1999, Комисията не може да се ограничава с твърдението, че последната не се прилага в конкретния случай.

С Решение по дело *Salvat père et fils* и др. /Комисия, посочено по-горе, се доразвива практиката на Първоинстанционния съд относно изискването за мотивиране на решенията на Комисията, приети във връзка с различни мерки, които последната приема за държавни помощи в приложение на член 87 ЕО. В това решение Първоинстанционният съд уточнява, че за проверката на условията за прилагане на член 87 ЕО, осъществена по-общ начин с решение на Комисията, не може да се приеме, че сама по себе си противоречи на задължението за излагане на мотиви, тъй като разглежданите мерки са част от един и същи план за дейност.

⁵⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., [T-50/06](#), [T-56/06](#), [T-60/06](#), [T-62/06](#) и [T-69/06](#).

⁶⁰ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г. том 1, глава 8, стр. 41).

За сметка на това в Решение по дело Département du Loiret/Комисия⁶¹ Първоинстанционният съд заключава, че не е достатъчно мотивирано решение на Комисията, с което държавна помощ, отпусната незаконосъобразно на предприятие под формата на прехвърляне на благоустроена земя на преференциална цена, се обявява за несъвместима с общия пазар. Първоинстанционният съд отбелязва, че решението не съдържа необходимата информация относно начина на изчисляване на подлежащата на възстановяване помощ, и по-конкретно относно прилагането на процент на сложна лихва с оглед на актуализиране на първоначалната стойност на помощта.

в) Възстановяване

Съгласно възприетата съдебна практика, посветена на член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999, Комисията е оправомощена да приеме решение въз основа на наличната информация, когато държава-членка не изпълнява задължението си да сътрудничи и не предоставя исканата от нея информация, за да се прецени съвместимостта на една помощ с общия пазар. В Решение по дело MTU Friedrichshafen/Комисия⁶² Първоинстанционният съд постановява, че макар член 13, параграф 1 от посочения регламент да позволява на Комисията, след като е спазила уредените с него процедурни изисквания, да приеме решение, с което въз основа на наличната информация да установи несъвместимостта на помощта и при необходимост да разпорежи държавата-членка да поиска от бенефициерите да възстановят помощта, той все пак не ѝ позволява да изисква дадено предприятие да възстанови определена част от размера на помощ, обявена за несъвместима и отпусната незаконосъобразно, дори и при условията на солидарна отговорност, когато прехвърлянето на държавни ресурси, от които се смята, че посоченото предприятие се е възползвало, само се предполага.

В Решение по дело Scott/Комисия⁶³ Първоинстанционният съд припомня, че с възстановяването на неправомерна помощ се цели не да се наложи санкция, която не е предвидена от общностното право, а да се отнеме предимството, с което бенефициерът се ползва спрямо своите конкуренти на пазара, и да се възстанови положението, съществуващо преди изплащането на помощта. Следователно Комисията не може да подходи със снизхождение към бенефициера и да разпорежи възстановяването на сума, по-малка от стойността на получената от него помощ, нито да разпорежи възстановяването на сума, по-голяма от стойността на получената от бенефициера помощ, за да изрази своето неодобрение по отношение на тежестта на закононарушението.

⁶¹ Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 2007 г., T-369/00 (обжалвано, дело C-295/07 P).

⁶² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г., T-196/02 (обжалвано, дело C-520/07 P).

⁶³ Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 2007 г., T-366/00 (обжалвано, дело C-290/07 P).

г) Прилагане на правната уредба във времето

В Решение по дело Freistaat Sachsen/Комисия⁶⁴ Първоинстанционният съд е сезиран с жалба за отмяна на решение на Комисията относно установените от властите в провинция Саксония схеми за помощи за малки и средни предприятия. Първоинстанционният съд приема доводите на жалбоподателя, според които Комисията е трябвало да изследва разглежданата схема за помощи с оглед на разпоредбите, които са били в сила към датата на уведомлението, а не с оглед на влезлите в сила след тази дата. Като изтъква също пълнотата на първоначално уведомление във връзка с помощта, извършено преди влизането в сила на посочения регламент, Първоинстанционният съд подчертава, че прилагането на ново правило относно съвместимостта на държавните помощи по отношение на помощ, уведомлението за която е направено преди влизането в сила на това правило, е допустимо единствено ако от формулировката, предназначението или систематиката на съответната нова правна уредба произтича, че тя следва да се прилага с обратна сила, и ако — когато това е необходимо — оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени.

2. Процесуалноправни норми

В Решение по дело Scott/Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че макар нито една разпоредба от процедурата за контрол върху държавните помощи, уредена с член 88 ЕО, да не отрежда специална роля сред заинтересованите лица на бенефициера на помощта и той да няма статут на страна в тази процедура, Комисията може, с оглед на задължението си да разгледа надлежно и безпристрастно преписката, да бъде задължена при определени обстоятелства да вземе предвид становището на бенефициера на помощта, представено след изтичане на срока, определен на заинтересованите лица с решението за откриване на официалната процедура по разследване.

В това решение Първоинстанционният съд пояснява и практиката си, според която законосъобразността на едно решение на Комисията в областта на държавните помощи се преценява в зависимост от информацията, с която Комисията е разполагала към момента на приемане на това решение, така че жалбоподателят не може да изтъква фактически доводи, които не са известни на Комисията и не са били посочени в хода на официалната процедура по разследване. Първоинстанционният съд уточнява, че от тази практика не произтича, че доказателствата, представени от бенефициера на държавна помощ във връзка с жалба за отмяна, не биха могли да бъдат взети предвид при преценката на законосъобразността на решението на Комисията, ако тези доказателства са били надлежно представени на Комисията в административната процедура преди приемане на решението и ако Комисията необосновано ги е изключила.

⁶⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 3 май 2007 г., T-357/02 (обжалвано, дело C-334/07 P).

В делото, по което е постановено Решение *Tirrenia di Navigazione* и др./Комисия⁶⁵ жалбоподателите търсят отмяна на решението на Комисията за започване на официална процедура по разследване относно държавна помощ, отпусната на италиански предприятия за морски транспорт. Като се има предвид, че по свързано дело⁶⁶ Съдът вече се е произнесъл по основните въпроси по същество, Първоинстанционният съд отбелязва, че следва да се провери дали възприетото от Съда разрешение може да се приложи за конкретния случай, доколкото изтъкнатите от жалбоподателите доводи се различават от тези, по които се е произнесъл Съдът, и доколкото жалбоподателите пред Първоинстанционния съд не са имали възможност да бъдат изслушани от Съда, тъй като по подобно дело не се предвижда възможност за встъпване на частноправни субекти пред тази юрисдикция.

Впрочем като се основава на практиката на Съда относно обхвата на забраната да се произнася *ultra petita*⁶⁷, Първоинстанционният съд приема, че когато институцията ответник не изтъкне съображение от правно естество, с позоваването на което би се установила законосъобразността на оспорвания акт, общностният съд следва да вземе предвид това съображение от правно естество, за да избегне отмяната на законосъобразен акт. Следователно Първоинстанционният съд служебно се основава на съображението, според което третите заинтересовани лица не могат да получат отмяна на решението въз основа на доказателства, които не са представени пред Комисията от националните органи по време на предварителната процедура по разследване, и отхвърля жалбата.

Изтичане на срока на действие на Договора за ЕОВС

В редица решения⁶⁸, постановени през тази година, се поясняват последиците от изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС за правомощията на Комисията да установява наличието на нарушения на правилата на конкуренция в уредените с посочения договор сектори.

Първоинстанционният съд отбелязва, че замената на правната уредба на Договора за ЕОВС с тази на Договора за ЕО се вписва в контекста на приемствеността на общностния правен ред и неговите цели, която изисква Европейската общност да осигури спазването на правата и задълженията, възникнали при действието на Договора за ЕОВС. Така преследването на целта за ненарушаване на конкуренцията в секторите, обхванати първоначално от общия пазар на въглицата и стоманата, не се прекъсва поради изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС, тъй като тази цел се преследва

⁶⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 20 юни 2007 г., [T-246/99](#).

⁶⁶ Решения на Съда от 9 октомври 2001 г. и от 10 май 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, съответно *Rescueit*, стр. I-7303 и *Rescueit*, стр. I-3657.

⁶⁷ Определение на Съда от 13 юни 2006 г. по дело Mancini/Комисия, C-172/05 P.

⁶⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело González y Díez/Комисия, [T-25/04](#), и Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2007 г. по дело SP и др./Комисия, [T-27/03](#), [T-46/03](#), [T-58/03](#), [T-79/03](#), [T-80/03](#), [T-97/03](#) и [T-98/03](#). Въпросите, разглеждани в последното решение, са обсъждани и в решения от същата дата по дело Riva Acciaio/Комисия, [T-45/03](#), по дело Feralpi Siderurgica/Комисия, [T-77/03](#), и по дело Ferriere Nord/Комисия, [T-94/03](#).

и в рамките на Договора за ЕО. С други думи, секторите, които преди това са попадали в обхвата на Договора за ЕОБС — *lex specialis* — от 24 юли 2002 г. автоматично се включват в приложното поле на Договора за ЕО — *lex generalis*.

При все това Първоинстанционният съд уточнява, че в рамките на всеки договор институциите са компетентни да упражняват единствено правомощията, които са им предоставени с този договор. За сметка на това принципите, които уреждат приемствеността на нормите във времето, могат да доведат до прилагането на материалноправни разпоредби, които вече не са в сила в момента на приемането на акта от определена общностна институция.

Като прилага тези принципи, с Решение по дело SP и др./Комисия Първоинстанционният съд отменя решението на Комисията, прието след изтичане на срока на действие на Договора за ЕОБС въз основа на член 65, параграфи 4 и 5 ВС, а не въз основа на съответните разпоредби на Регламент № 17⁶⁹, за да установи нарушение на член 65, параграф 1 ВС, извършено от италиански производители на бетонова арматура, и с което на съответните предприятия е наложена глоба.

За сметка на това, в Решение по дело González y Díez/Комисия Първоинстанционният съд постановява, че след изтичане на срока на действие на Договора за ЕОБС Комисията е имала право да приеме решение относно държавни помощи, отпуснати в области, попадащи в приложното поле на посочения договор, като се основава на член 88, параграф 2 ЕО, по отношение на положения, възникнали преди изтичане на срока на действие на договора за ЕОБС. При все това, що се отнася до материалноправните норми, Първоинстанционният съд заключава, че Комисията не е имала право да разглежда спорните помощи в светлината на регламент, приет в рамките на Договора за ЕО.

Марка на Общността

През тази година броят на решенията, постановени във връзка с Регламент № 40/94⁷⁰, отново е съществен (128) спрямо броя на разрешените дела, като понастоящем те представляват 32 % от общия брой на постановените решения.

1. Абсолютни основания за отказ на регистрация

Първоинстанционният съд е произнесъл три решения за отмяна⁷¹ от 68 решения, постановени по дела във връзка с абсолютни основания за отказ на регистрация. В

⁶⁹ Посочен по-горе.

⁷⁰ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОБ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., том 1, глава 17, стр. 146).

⁷¹ Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2007 г. по дело Kustom Musical Amplification/СХВП (Форма на китара), T-317/05; Решение на Първоинстанционния съд от 13 юни 2007 г. по дело IVG Immobilien/СХВП (I), T-441/05, и Решение на Първоинстанционния съд от 10 октомври 2007 г. по дело Bang & Olufsen/СХВП (Форма на високоговорител), T-460/05.

първото решение, по дело Kustom Musical Amplification/СХВП (Форма на китара), Първоинстанционният съд заключава, че е налице нарушение на правото на изслушване и на задължението за мотивиране поради обстоятелството, че уебсайтовете, въз основа на които Службата за хармонизация във вътрешния пазар (наричана по-нататък „СХВП“) отказва исканата регистрация на марка, не са достъпни посредством връзките, които СХВП съобщава на заявителя, преди да приеме решението си.

В Решение по дело IVG Immobilien/СХВП (I) Първоинстанционният съд отбелязва, че анализът на СХВП, в резултат на който се отказва регистрацията за редица финансови услуги и услуги, свързани с недвижими вещи, на фигуративен знак, представляващ буквата „i“, е недостатъчен. Първоинстанционният съд смята по-конкретно, че вместо да се основе на извода за обикновения характер на проучвания знак, СХВП е трябвало да разгледа въпроса дали този знак е годен в конкретния случай да отличи в съзнанието на потребителите, за които е предназначен, предоставяните от заявителя на марката услуги от услугите, предоставяни от неговите конкуренти.

На последно място, в Решение по дело Bang & Olufsen/СХВП (Форма на високоговорител) Първоинстанционният съд заключава, че по-конкретно с оглед на особено внимателната проверка от страна на потребителите при покупка на вещь с дълготраен или технологичен характер, формата на високоговорителя може да бъде регистрирана като триизмерна марка, като се има предвид също така естетическият ефект на съвкупността. Освен това Първоинстанционният съд уточнява, че дори съществуването на особени или оригинални характеристики да не представлява условие *sine qua non* за регистрация, все пак наличието им може да даде изискуемата степен на отлика на дадена марка, която не би била налице при други условия.

За сметка на това в Решение по дело Neumann/СХВП (Форма на глава на микрофон)⁷² Първоинстанционният съд потвърждава отказа на СХВП да регистрира като марка на Общността формата на глава на микрофон. Действително, макар средният потребител на съответните стоки вероятно да е наблюдателен по отношение на различните технически или естетически детайли на стоката, това не означава автоматично, че той би ги възприел като изпълняващи функцията на марка. Впрочем никакви отличителни белези не произтичат от обстоятелството, че конкурентните предприятия са били принудени да се откажат от производството или предлагането на пазара на стоки със същата форма.

2. Относителни основания за отказ на регистрация

а) Допълване между стоките

В Решение по дело El Corte Inglés/СХВП — Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)⁷³ Първоинстанционният съд отменя решението на СХВП, в което се

⁷² Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Neumann/СХВП (Форма на глава на микрофон), [T-358/04](#).

⁷³ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., [T-443/05](#).

заклучава, че липсва прилика, от една страна, между облеклата, обувките и шапките, и от друга страна, между стоките от кожа като чанти, портфейли и портмонета. Действително при преценката на допълняемостта на тези стоки трябва да се отчита обстоятелството, че те могат да имат обща естетическа функция и съвместно да допринасят за външния вид на потребителите. Следователно представата за връзките, които обединяват разглежданите стоки, трябва да се оценява предвид евентуалния стремеж за съчетаване на различните съставни части на външния вид при създаването или закупуването на тези стоки. Тази представа може да наведе на мисълта, че отговорността за тяхното производство се носи от едно и също предприятие.

В други две решения в това отношение е прието съответно, че степента на допълняемост между чашите за вино, гарафите и съдовете за декантиране, от една страна, и виното, от друга страна, не е достатъчна, за да се приеме наличието на прилика между разглежданите стоки, и че явната разлика между парфюмерийни стоки и стоките от кожа не може да се поставя под съмнение поради съображения, свързани с евентуалната им естетическа допълняемост⁷⁴.

б) Възражения, основани на знаци, различни от по-ранни марки

Член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 позволява да се повдигне възражение срещу регистрация на марка на Общността, като се извърши позоваване на знак, различен от по-ранна марка. Във връзка със спора между чешкото дружество Budějovický Budvar и американското дружество Anheuser-Busch относно марките на Общността BUDWEISER и BUD Първоинстанционният съд пояснява обхвата на предоставените с тази разпоредба права⁷⁵. Установено е, че Budějovický Budvar, което преди това на основание Лисабонската спогодба за защита на наименованията за произход е регистрирало във Франция наименования за произход за бира, не може да се позовава на тях, за да се противопостави на заявките на Anheuser-Busch относно идентични или подобни стоки. Действително, макар френското право да разпростира защитата по Лисабонската спогодба по отношение на случаите, в които стоките не са подобни, то все пак изисква използването от трето лице на спорните знаци да може да накърни или да ограничи известността на разглежданите наименования за произход във Франция — обстоятелство, което не е доказано от Budějovický Budvar.

⁷⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Mülhens/CXВП — Conceria Toska (TOSKA), T-263/03. Същият анализ е направен и в Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Mülhens/CXВП — Cara (TOSKA LEATHER), T-28/04, и Решение на Първоинстанционния съд по дело Mülhens/CXВП — Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04.

⁷⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Budějovický Budvar и Anheuser-Busch/CXВП (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 и T-71/04; Решение на Първоинстанционния съд по дело Budějovický Budvar/CXВП — Anheuser-Busch (BUDWEISER), от T-53/04 до T-56/04, T-58/04 и T-59/04, и Решение на Първоинстанционния съд по дело Budějovický Budvar/CXВП — Anheuser-Busch (BUD), от T-60/04 до T-64/04.

в) Добра репутация на по-ранната марка

Съгласно член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 притежателят на по-ранна марка с добра репутация има право да повдигне възражение срещу заявката за регистрация на подобна или идентична марка, макар заявката да се отнася само до стоки или услуги, различни от обхванатите от по-ранната марка.

Решение по дело Sigla/СХВП — Elleni Holding (VIPS)⁷⁶ се отнася до това да се установи дали добрата репутация на словната марка „VIPS“, във връзка по-специално с верига за бързо хранене, може да възпрепятства регистрирането на тази марка в частност за услуги за компютърно програмиране, предназначени за хотели или ресторанти. Първоинстанционният съд уточнява, че рискът заявената марка да извлече неоснователно полза от отличителния характер или от добрата репутация на по-ранната марка продължава да съществува, когато потребителят, без непременно да обърква търговския произход на въпросната стока или услуга, е привлечен от самата заявена марка и ще закупи стоката или услугата, обхваната от нея, поради това че тя носи тази марка, която е идентична или подобна на по-ранна марка, ползваща се с добра репутация. Следователно тази преценка е различна от преценката относно наличието на вероятност от объркване, що се отнася до търговския произход на разглежданата стока или услуга. Тъй като необходимите условия не са изпълнени, Първоинстанционният съд отхвърля жалбата.

За сметка на това в Решение по дело Aktieselskabet af 21. november 2001/СХВП — TDK Kabushiki Kaisha (TDK)⁷⁷ Първоинстанционният съд постановява, че обстоятелството, че по-ранната марка „TDK“, с която се указват апарати за записване на звук и образ, притежава съществен отличителен белег поради добрата репутация, с която се ползва, позволява на притежателя ѝ основателно да се противопостави на регистрацията на същата марка за спортни облекла. Действително, като се има предвид, че по-ранната марка се използва за спонсорски дейности, и по-специално за спортни такива, съществува нехипотетичен риск от това заявената марка да извлече неоснователно полза от добрата репутация на по-ранната марка. Впрочем в Решение по дело Antartica/СХВП — Nasdaq Stock Market (nasdaq)⁷⁸ се уточнява, че този риск може да бъде доказан по-конкретно въз основа на логически дедукции, почиващи на анализ на вероятностите, и като се вземат предвид обичайните практики в релевантния търговски сектор, както и всички останали обстоятелства в конкретния случай.

3. Производства по недействителност

Съгласно член 51 и сл. от Регламент № 40/94 СХВП може да бъде сезирана с искане за обявяване на недействителност на вече регистрирани марки на Общността. В относимия

⁷⁶ Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2007 г., T-215/03.

⁷⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 6 февруари 2007 г., T-477/04 (обжалвано, дело C-197/07 P).

⁷⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2007 г., T-47/06 (обжалвано, дело C-320/07 P).

период са разгледани три дела в тази област, като Първоинстанционният съд постановява две решения за отмяна⁷⁹ и припомня в едно от тях [Решение по дело La Perla/СХВП — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)], че прилагането на член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 не изисква да съществува вероятност от объркване.

Във второто решение за отмяна [Решение по дело Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/СХВП — Biraghi (GRANA BIRAGHI)] се поставя въпросът дали защитата, предоставена от Регламент № 2081/92⁸⁰ на защитеното наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) „grana padano“, оправдава отмяната на марката „GRANA BIRAGHI“. След като припомня, че прилагането на Регламент № 40/94 не трябва да засяга защитата, предоставена на ЗНП, Първоинстанционният съд постановява, че СХВП е длъжна да отказва регистрацията или да обявява за недействителна всяка марка, която възпроизвежда регистрирано означение по отношение на продукти, които не са обхванати от регистрацията, или присвоява, имитира или напомня за ЗНП. За тази цел службата трябва подробно да изследва и да провери дали заявената марка не съдържа родов елемент на ЗНП. Тази проверка трябва да се основава на показатели от юридическо, икономическо, техническо, историческо, културно и социално естество, на релевантното национално и общностно законодателство, както и на възприятието, което има средният потребител (установено чрез проучване на мнението). В конкретния случай Първоинстанционният съд приема, че апелативният състав погрешно е счел, че означението „grana“ е родово и че наличието на ЗНП „grana padano“ не представлява пречка за регистрацията на марката „GRANA BIRAGHI“.

4. Въпроси, свързани с формата и процедурата

а) Процедура пред отдела по споровете

Първоинстанционният съд постановява, че възражение, за което се посочва единствено че се основава на вероятност от объркване, отговаря на изискванията за форма, тъй като това отбелязване позволява както на СХВП, така и на заявителя да разберат основанието на възражението⁸¹. Той уточнява също така, че датата на получаване от СХВП на непълен факс с възражението се взема предвид, за се спази срокът за повдигане на възражение, в случай че възражяващият по собствена инициатива надлежно изпрати на СХВП пълния вариант на посочения документ⁸².

⁷⁹ Решение на Първоинстанционния съд от 16 май 2007 г. по дело La Perla/СХВП — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC), [T-137/05](#), и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/СХВП — Biraghi (GRANA BIRAGHI), [T-291/03](#).

⁸⁰ Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно защитата на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителни продукти (ОВ L 208, стр. 1).

⁸¹ Решение на Първоинстанционния съд от 16 януари 2007 г. по дело Calavo Growers/СХВП — Calvo Sanz (Calvo), [T-53/05](#).

⁸² Решение на Първоинстанционния съд от 15 май 2007 г. по дело Black & Decker/СХВП — Atlas Copco (Триизмерно представяне на електрически уред в жълт и черен цвят и др.), [T-239/05](#), от [T-240/05](#) до [T-247/05](#), [T-255/05](#), [T-274/05](#) и [T-280/05](#).

Що се отнася до проверката на основателността на възраженията, Първоинстанционният съд уточнява, че отдел по споровете може да извърши такава проверка, дори когато подаденият акт е мотивиран само с отбелязването „вероятност от объркване“ и пояснението на основанията на възражението не може да бъде взето предвид от отдела по споровете, тъй като е изложено на език, различен от езика на възражението. Действително липсата на превод не води до отхвърляне на възражението като неоснователно. При все това при проверката трябва да се вземат предвид единствено сведенията, посочени в заявката за марката, в регистрацията на по-ранната марка и в частта от възражението, изготвена на езика на възражението⁸³. Впрочем Първоинстанционният съд посочва, че отделът по споровете не е длъжен да определя срок на съответната страна за отстраняване на тази нередовност. Следователно този отдел има право да откаже да вземе предвид доказателствата, които възразяващият не е представил своевременно на подходящия език⁸⁴.

б) Функционална приемственост

През разглеждания период Първоинстанционният съд отменя три решения на апелативните състави за отказ да се вземат предвид фактите и доказателствата, които страните не са представили навреме пред отделите по споровете⁸⁵. В съответствие с новата практика на Съда⁸⁶ Първоинстанционният съд постановява, че макар да е вярно, че определена страна няма безусловно право фактите и доказателствата, които представя след изтичане на срока, да бъдат обсъдени от апелативния състав, все пак при липса на разпоредба в обратен смисъл последният разполага със свобода да прецени дали да ги вземе предвид с оглед на решението, което трябва да постанови. Поради това всяко решение в това отношение трябва да бъде надлежно мотивирано и да съдържа преценка, от една страна, дали представените след изтичане на срока факти и доказателства могат на пръв поглед да бъдат от значение за изхода на процедурата по възражението, и от друга — дали стадият на процедурата, в който е извършено късното представяне, и съпътстващите го обстоятелства допускат вземането предвид на посочените факти и доказателства. Впрочем в решение по друго дело⁸⁷, след като установява, че приложимите разпоредби не предвиждат никаква свобода на преценка за апелативния състав, Първоинстанционният съд потвърждава, че последният основателно е отказал да вземе предвид доказателството за реалното използване на по-ранната марка, което възразяващият представя пред отдела по споровете след изтичане на срока.

⁸³ Решение по дело Calvo, вж. бележка под линия 81.

⁸⁴ Решения на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Flex Equipos de Descanso/CXВП — Leggett & Platt (LURA-FLEX), T-192/04.

⁸⁵ Решение на Първоинстанционния съд по дело „LURA-FLEX“, вж. бележка под линия 82 по-горе; Решение на Първоинстанционния съд от 4 октомври 2007 г. по дело Advance Magazine Publishers/CXВП — Capela & Irmãos (VOGUE), T-481/04, и Решение на Първоинстанционния съд от 6 ноември 2007 г. по дело SAEME/CXВП — Racke (REVIAN's), T-407/05.

⁸⁶ Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело CXВП/Kaul, C-29/05 P, Recueil, стр. I-2213.

⁸⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г. по дело K & L Ruppert Stiftung/CXВП — Lopes de Almeida Cunha и др. (CORPO livre), T-86/05.

Що се отнася до задължението за мотивиране, Първоинстанционният съд подчертава, че когато апелативен състав потвърждава решение на отдела по споровете в неговата цялост, то това решение и мотивите му са част от контекста, в който апелативният състав приема решението си⁸⁸.

Освен това Първоинстанционният съд отбелязва, че когато апелативен състав смята, че относително основание за отказ, прието от отдела по споровете, е необосновано, той е длъжен да се произнесе по останалите основания, евентуално изтъкнати пред посочения отдел, дори и той да ги е отхвърлил или да не ги е разгледал⁸⁹.

Впрочем според Първоинстанционния съд обстоятелството, че страната, която иска отмяна на решението на апелативния състав, с което същият уважава възражение срещу регистрацията на заявената марка, не е оспорила пред апелативния състав приликата на конфликтните марки, не може по никакъв начин да доведе до освобождаване на СХВП от задължението да се произнесе по въпроса относно приликата или идентичността на тези марки. Следователно този факт не може да лиши страната от правото да оспорва, в рамките на фактическия и правен контекст на спора пред апелативния състав, заключенията на посочената инстанция по въпроса⁹⁰.

в) **Връзка между абсолютните и относителните основания за отказ на регистрация**

В Решение по дело Ekabe International/СХВП — Ebro Puleva (OMEGA3)⁹¹ Първоинстанционният съд постановява, че когато в рамките на процедура по възражение СХВП заключи, че доминиращият елемент, общ за двете марки, няма отличителни белези, тя трябва да възобнови процедурата по проверка на заявката за марка и да установи, че поради подобно абсолютно основание за отказ не се допуска регистрация на посочената марка. Ето защо в конкретния случай жалбата е отхвърлена с мотив, че жалбоподателят няма никакъв интерес от отмяна на решение, с което се отхвърля регистрацията поради наличие на относително основание за отказ, когато тази отмяна може да доведе единствено до приемане на ново решение от СХВП, с което да се отхвърли заявката за регистрация, но този път поради наличие на абсолютно основание за отказ.

г) **Възможност да се ограничи списъкът на стоките, посочени в заявката за регистрация на марка**

Съдебната практика, според която определен жалбоподател има право да ограничава списъка на стоките, посочени в заявката му за регистрация на марка, при условие че

⁸⁸ Решение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 2007 г. по дело Wesergold Getränkeindustrie/СХВП — Lidl Stiftung (VITAL FIT), T-111/06.

⁸⁹ Решение по дело VIPS, вж. бележка под линия 76 по-горе.

⁹⁰ Решение на Първоинстанционния съд от 18 октомври 2007 г. по дело AMS/СХВП — American Medical Systems (AMS Advanced Medical Services), T-425/03 (обжалвано, дело C-565/07 P).

⁹¹ Решение на Първоинстанционния съд от 18 октомври 2007 г., T-28/05.

неговото изявление може да се тълкува в смисъл, че вече не иска отмяна на решението за отказ, доколкото то се отнася до стоки, които вече е изключил⁹², е доразвита през разглеждания период, тъй като Първоинстанционният съд два пъти отказва да вземе предвид изтъкнатите ограничения. От една страна, Първоинстанционният съд смята, че ограничаването на заявка за регистрация на марка, която първоначално се отнася за микрофони, до „студийни микрофони и техните съставни части“ може да измени предмета на правния спор, тъй като кръгът на съответните потребители се е променил спрямо кръга потребители, взет предвид от апелативния състав⁹³. От друга страна, Първоинстанционният съд смята, че ограничаването, с което не се изважда една или няколко стоки от списъка, а се променя предназначението на всички стоки от този списък, може да окаже влияние върху разглеждането на марката на Общността, извършено от СХВП⁹⁴.

Достъп до документи

В трите решения, които постановява през 2007 г. във връзка с Регламент № 1049/2001⁹⁵, Първоинстанционният съд пояснява обхвата на някои изключения от принципа за прозрачност, предвидени в посочения регламент с цел да се защити, на първо място, общественият интерес в рамките на международните отношения и на финансовата, валутната или икономическата политика на Общността, на второ място, личният живот и личната неприкосновеност, на трето място, съдебните производства, и на четвърто място, целите на дейностите по разследване.

Що се отнася до първото от посочените изключения, предвидено в член 4, параграф 1, буква а), трето и четвърто тире от Регламент № 1049/2001, в Решение по дело WWF European Policy Programme/Съвет е установено, че Съветът е имал право да откаже достъп на жалбоподателя до междуинституционална записка относно въпроси, свързани с министерската конференция, организирана от Световната търговска организация в Канкун през 2003 г. Всъщност се приема, че оповестяването на посочената записка би довело до разумно предвидим и нехипотетичен риск от засягане на свободата на Общността и на нейните държави-членки за водене на преговори.

В Решение по дело Bavarian Lager/Комисия Първоинстанционният съд уточнява обхвата на изключението от правилото за предоставяне на достъп до документите, с

⁹² Решение на Първоинстанционния съд от 5 март 2003 г. по дело Unilever/СХВП (Таблетка с яйцевидна форма), [T-194/01](#), Recueil, стр. II-383, точка 13.

⁹³ Решение по дело „Форма на глава на микрофон“, вж. бележка под линия 72 по-горе.

⁹⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 20 ноември 2007 г. по дело Tegometall International/СХВП — Wuppermann (ТЕК), [T-458/05](#).

⁹⁵ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, стр. 76). Решение на Първоинстанционния съд от 25 април 2007 г. по дело WWF European Policy Programme/Съвет, [T-264/04](#); Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело API/Комисия, [T-36/04](#) (обжалвано, дело C-514/07 P), и Решение на Първоинстанционния съд от 8 ноември 2007 г. по дело Bavarian Lager/Комисия, [T-194/04](#).

което се цели да се защити личният живот и личната неприкосновеност [член 4, параграф 1, буква б) от Регламент № 1049/2001]. Първоинстанционният съд пояснява съотношението между Регламент № 1049/2001, с който се цели осигуряването на възможно най-голяма прозрачност в процеса на взимане на решения от публичните органи, и Регламент № 45/2001⁹⁶, с който се цели да се осигури защита на личния живот при обработката на лични данни. След като е сезиран с въпроса дали Комисията е имала право да не предоставя на предприятие протокол, съдържащ имената на участниците в среща, проведена няколко години по-рано в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения, Първоинстанционният съд признава, че оповестяването на посочените лични данни действително представлява „обработка на данни“ по смисъла на Регламент № 45/2001, но посочва също, че тази обработка е законосъобразна, тъй като се налага предвид изискването за изпълнение на законовото задължение за оповестяване, уредено с Регламент № 1049/2001.

Впрочем доколкото Регламент № 1049/2001 предвижда, че лицето, което иска да получи достъп до документи, не е длъжно да обосновава искането си, Първоинстанционният съд постановява, че доказването на необходимия характер на прехвърлянето на данни, което се изисква в Регламент № 45/2001, става неприложимо. При все това защитата на личните данни продължава да се гарантира поради обстоятелството, че Регламент № 1049/2001 позволява да се откаже достъп до документи, когато оповестяването им би накърнило защитата на личния живот и неприкосновеността на съответните физически лица. След като припомня, че никакво принципно съображение не позволява да се изключат професионалните или търговски дейности от понятието „личен живот“, Първоинстанционният съд потвърждава, че оповестяването на имената на участниците в среща, организирана от Комисията, не засяга личния живот на въпросните лица, като се има предвид, че по време на срещата те са изразили не собствените си позиции, а тези на представляваните от тях организации. При тези обстоятелства за оповестяването на имената на участниците не се изисква тяхното предварително съгласие.

Що се отнася до изключението от принципа за прозрачност, с което се цели защита на съдебните производства (член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001), в Решение по дело API/Комисия, посочено по-горе, се доразвива практиката относно правото на достъп до доказателствата, представени от институциите пред общностните юрисдикции.

След като е сезиран с жалбата, подадена от Асоциацията на международната преса срещу решение на Комисията, с което ѝ се отказва достъп до определени доказателства, свързани с няколко заведени пред Съда и Първоинстанционния съд дела, последният припомня първо, че Комисията е длъжна да извършва конкретна проверка на съдържанието на всеки документ, до който се иска достъп. Следователно тя не може да приема по абстрактен начин, че всички писмени становища, представени по делата, по които е страна, автоматично и като цяло попадат в обхвата на разглежданото

⁹⁶ Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142).

изключение. Действително възможността да не се извършва конкретна проверка на съдържанието на всеки искан документ се допуска само когато е очевидно, че изтъкнатото изключение се прилага за цялото им съдържание. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва, че доколкото Комисията трябва да може да защити позицията си, без да е подложена на какъвто и да било външен натиск, до съдебното заседание тя може да отказва да оповести писмените си становища, без да трябва предварително да извършва конкретна преценка на съдържанието им. След провеждането на съдебното заседание обаче Комисията е длъжна да извърши конкретна проверка на всеки искан документ.

Що се отнася до отказа да се предостави достъп до писмените становища по вече приключило дело, Първоинстанционният съд смята, че не може да се извърши основателно позоваване на изключението, свързано със защитата на съдебните производства, доколкото съдържанието на писмените становища вече е можело да бъде отразено в доклада за съдебното заседание, да е обсъждано в хода на открито съдебно заседание и да е възпроизведено в съдебното решение.

Впрочем Първоинстанционният съд се произнася и по обхвата на изключението от принципа на прозрачност, с който се цели защита на целите на дейности по разследване (член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001), и приема, че това изключение не позволява на Комисията да отказва достъп на обществеността до документи, свързани с производство за установяване на неизпълнение на задължения до момента, в който съответната държава-членка се съобрази с решението, с което се установява, че е нарушила общностното право.

В Решение по дело *Bavarian Lager/Комисия*, посочено по-горе, са направени други уточнения относно същото изключение. Първоинстанционният съд заключава, че макар запазването на анонимността на лицата, които предоставят информация на Комисията относно евентуални нарушения на общностното право, да представлява легитимна цел, с която Комисията може да обоснове непредоставянето на пълен или частичен достъп до някои документи, същата няма право да се произнася *in abstracto* относно накарняването на дейностите по разследване, до което би могло да доведе оповестяването на поисканите данни. За сметка на това тя трябва да докаже, че целите на тези дейности биха били застрашени конкретно и действително в резултат на оповестяването на документ, поискан няколко години след приключване на производството за установяване на неизпълнение на задължения, във връзка с което е бил изготвен.

Обща селскостопанска политика

В Решение по дело *Унгария/Комисия*⁹⁷, постановено по реда на бързото производство, Първоинстанционният съд отменя Регламент № 1572/2006⁹⁸ на Комисията, с който се

⁹⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 15 ноември 2007 г., [T-310/06](#).

⁹⁸ Регламент (ЕО) № 1572/2006 на Комисията от 18 октомври 2006 година за изменение на Регламент (ЕО) № 824/2000 на Съвета относно установяване на процедури за приемане на зърнените култури от интервенционните агенции и установяване на методи за анализ за определяне на качеството на зърното (ОВ L 290, стр. 29).

въвежда нов критерий за качество, а именно специфично тегло, на който трябва да отговаря царевицата, за да бъде допусната до интервенция от компетентните национални агенции, които изкупуват на определена цена предложената им добита в Общността царевица, при условие че офертите отговарят на установените изисквания, по-конкретно по отношение на количеството и качеството. Съгласно регламента въвеждането на нов критерий за специфично тегло е обосновано от гледна точка на новото положение в режима за интервенция, свързано по-конкретно с дългосрочното съхранение на някои зърнени култури и неговите последици за качеството на продуктите.

Първоинстанционният съд отбелязва на първо място, че като въвежда нов критерий, отнасящ се до специфичното тегло на царевицата, дванадесет дни преди регламентът да започне да се прилага, тоест в момент, когато производителите вече са били извършили сеитбата и не са могли повече да въздействат върху специфичното тегло на реколтата, оспорваните разпоредби са се отразили върху инвестициите на съответните производители с направените основни промени в условията за интервенция във връзка с царевицата. Като се има предвид, че въвеждането на новия критерий не е съобщено своевременно на съответните земеделски производители, то Комисията е нарушила оправданите им правни очаквания.

От друга страна, Първоинстанционният съд отбелязва на второ място, че съгласно самия регламент повишаването на съществуващите по-рано критерии е необходимо, за да може на интервенционните продукти да бъде придадена по-голяма устойчивост от гледна точка на разваляне и последваща употреба. За сметка на това този регламент не уточнява ясно и изрично до каква степен с въвеждането на критерия за специфично тегло на царевицата се цели и повишаването на критериите за качество на царевицата. Като посочва, че доводът на Комисията, според който специфичното тегло е от значение за преценката на качеството на царевицата, тъй като оказва въздействие върху хранителната ѝ стойност, не само не е подкрепен с нито едно доказателство, но и е в противоречие с доказателствата, представени от самата Комисия, и като припомня, че не може да замести страните при представянето на доказателства, Първоинстанционният съд установява, че е налице явна грешка в преценката.

II. Производства във връзка с обезщетения

Правомощия на Първоинстанционния съд

През тази година Първоинстанционният съд постановява три определения⁹⁹, в които пояснява обхвата на правомощията си в рамките на производствата във връзка с обезщетения.

⁹⁹ Определение на Първоинстанционния съд от 5 февруари 2007 г. по дело Sinara Handel/Съвет и Комисия, T-91/05; Определение на Първоинстанционния съд по дело Commune de Champagne и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, и Определение на Първоинстанционния съд от 5 септември 2007 г. по дело Document Security Systems/ЕЦБ, T-295/05.

Обстоятелството, че разпоредбите на член 235 ЕО във връзка с член 288 ЕО предоставят изключителна компетентност на общностния съд да се произнесе по иск за обезщетение на вреди, които могат да се вменят на Общността, не би могло да освободи последния от задължението да провери действителното естество на предявения пред него иск единствено поради това че общностните институции носели отговорност за твърдените неправилни действия. Така в Определение по дело *Sinara Handel/Съвет и Комисия* Първоинстанционният съд приема, че не е компетентен да разгледа искане за обезщетение на пропуснати ползи, съответстващи на размера на необлагаеми с данъци антидъмпингови мита, платени през съответния период. Тази вреда трябва всъщност да се счита за произтичаща изключително от плащането на сумата, дължима по силата на наложените антидъмпингови мита, така че искът в крайна сметка представлява искане за възстановяване на посочените мита. Само националните юрисдикции обаче са компетентни да разгледат подобно искане.

По дело *Document Security Systems/ЕЦБ* Първоинстанционният съд пояснява правомощията си да се произнася по отговорността на Общността, в случай че твърдяното противоправно поведение се изразява в нарушение на норма от националното право.

Като твърди, че притежава европейски патент, утвърден в девет държави-членки, свързан със защитни елементи срещу фалшификация на банкноти, ищецът смята, че Европейската централна банка (наричана по-нататък „ЕЦБ“) е засегнала предоставените от този патент права. Ищецът моли Първоинстанционния съд да постанови, че ЕЦБ е нарушила предоставените от патента права, и да я осъди да заплати обезщетение за причинените вреди от нарушаването на тези права. Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно Конвенцията за издаване на европейски патенти, от една страна, европейският патент поражда същото правно действие като националния патент във всяка държава, а от друга страна, всяко нарушение на европейския патент се преценява съгласно националното право. От това той заключава, че с предявения от ищеца иск се цели да се установи, че ЕЦБ е нарушила девет национални патента, което попада в обхвата не на правомощията на общностните юрисдикции, а на правомощията на националните органи.

Макар исканията за обезщетение действително да попадат в обхвата на правомощията на Първоинстанционния съд, искането все пак се отхвърля като лишено от всякакво правно основание, доколкото разглежданото нарушение не е установено от националните юрисдикции. Първоинстанционният съд посочва още, че давностният срок за подаване на иска срещу Общността може да започне да тече едва от момента, в който компетентните национални съдилища установят наличието на нарушението.

На последно място, в рамките на делото, по което е постановено Определение *Commune de Champagne* и др. /Съвет и Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд подчертава, че твърдените вредоносни последици, които международно споразумение между Общността и Конфедерация Швейцария поражда на територията на Швейцария по отношение на жалбоподателите, са причинени единствено от обстоятелството, че като е решила суверенно да подпише и да ратифицира посоченото споразумение, Конфедерация Швейцария се е съгласила

да бъде обвързана от него и се е задължила да предприеме подходящите мерки за осигуряване изпълнението на произтичащите от това задължения. В резултат на това Общността не може да носи отговорност за евентуалната вреда, която жалбоподателите могат да понесат на територията на Швейцария от мерките, приети от швейцарските власти в изпълнение на Споразумението, като по този начин Първоинстанционният съд не е компетентен да разгледа искане, целящо получаването на обезщетение.

Материалноправни предпоставки

Съгласно постоянната съдебна практика в областта на отговорността на Общността за вреди, причинени на частноправни субекти от общностна институция или орган, правото на обезщетяване се признава, когато са изпълнени три условия, а именно нарушената правна норма да цели да предостави права на частноправните субекти, нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на автора на акта и претърпяната от увредените лица вреда¹⁰⁰.

1. Понятие за норма, предоставяща права на частноправни субекти

В Решение по дело *Sytrimo/Комисия*¹⁰¹ Първоинстанционният съд постановява, че при преговорите за сключване на договор между общностния орган на публична власт и оферента в рамките на процедура по възлагане на обществена поръчка зачитането на принципа на добросъвестност и на забраната за злоупотреба с право представляват правни норми, които предоставят права на частноправните субекти. Впрочем макар от член 101, първа алинея от Регламент № 1605/2002¹⁰² да следва, че възложителят разполага с много широко право на преценка, за да откаже да сключи договора и да прекрати започнатите преговори за сключване на договор, Комисията все пак е нарушила по достатъчно съществен начин принципа на добросъвестност и е злоупотребила с предоставеното ѝ с този регламент право да откаже да възложи обществената поръчка, като в период от два месеца е водила преговори за сключване на договор, със съзнанието че те са обречени на неуспех. Така Първоинстанционният съд смята, че като не уведомява незабавно ищеца за своето решение да не възлага поръчката, Комисията го лишава от сериозна възможност да отдаде под наем сградата на трето лице за период от два месеца.

Що се отнася до нормите, нарушени от Комисията в рамките на икономическите анализи, които тя извършва, за да контролира концентрациите на стопанска дейност, в

¹⁰⁰ Решение на Съда от 5 март 1996 г. по дело *Brasserie du pêcheur и Factortame*, C-46/93 и C-48/93, Recueil, стр. I-1029.

¹⁰¹ Решение на Първоинстанционния съд от 8 май 2007 г., [T-271/04](#).

¹⁰² Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

Решение по дело *Schneider Electric/Комисия*¹⁰³ Първоинстанционният съд приема, че макар някои принципи и норми, с които анализът на конкуренцията е длъжен да се съобрази, действително да представляват норми, предназначени да предоставят права на частноправни субекти, не може да се смята, че всички норми, които Комисията трябва да съблюдава при икономическите си преценки, имат поначало подобен характер. При все това в конкретния случай Първоинстанционният съд не се произнася относно естеството на нормата, за която се твърди, че е нарушена, а само установява, че това нарушение само по себе си не може да причини твърдяната вреда.

Що се отнася до нарушението на правото на защита, доколкото в известието си за нарушенията Комисията не е уведомила ищеца, че ако не представи определени корективни мерки, няма да се приеме решение за обявяване на операцията за съвместима, Първоинстанционният съд, като припомня основното значение на известието за нарушенията, приема, че следва да се вземат предвид както значимостта на финансовите интереси и на промишлените цели, присъщи на концентрациите с общностен мащаб, така и значителният обхват на контролните правомощия, с които разполага Комисията, за да регулира конкуренцията. Той заключава, че ищецът изтъква нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти.

За сметка на това в Решение по дело *Fédération des industries condimentaires de France и др./Комисия*¹⁰⁴ Първоинстанционният съд приема, че в качеството си на норми, с които се предоставят правомощия, членове 211 ЕО и 133 ЕО имат институционален характер и следователно не представляват правни норми, целящи да предоставят права на частноправните субекти.

2. Достатъчно съществено нарушение

В рамките на дело *Schneider Electric/Комисия*, посочено по-горе, понятието за достатъчно съществено нарушение на норма, с която се предоставят права на частноправните субекти, значително се доразвива във връзка с контрола на концентрации на стопанска дейност.

След като с първоначално решение¹⁰⁵ Първоинстанционният съд отменя решение на Комисията, с което концентрацията между *Schneider* и *Legrand* се обявява за несъвместима с общия пазар, *Schneider* предявява иск за обезщетение с оглед на поправяне на вредата, претърпяна в резултат на незаконосъобразност на посоченото решение.

Първоинстанционният съд приема, че по отношение на Комисията би могло да се породят възпиращо въздействие, противоречащо на общия интерес на Общността,

¹⁰³ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., [T-351/03](#).

¹⁰⁴ Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г., [T-90/03](#).

¹⁰⁵ Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 2002 г. по дело *Schneider Electric/Комисия*, T-310/01, *Recueil*, стр. II-4071.

ако понятието за съществено нарушение на общностното право се разбира като включващо всички грешки или недостатъци, които, макар да са съществени до известна степен, по естеството или обхвата си не са чужди на обичайното поведение на институцията, натоварена да следи за прилагането на правилата на конкуренцията, които са сложни и са предмет на значителна свобода на тълкуване. Като претегля наличните интереси, Първоинстанционният съд посочва, че не може да се приеме, че неизпълнението на определено законоустановено задължение, което може да се обясни с обективните ограничения, наложени на институцията и нейните служители, представлява достатъчно съществено нарушение. За сметка на това, поведение, изразяващо се в акт, който явно противоречи на правните норми и сериозно уврежда интересите на третите лица и който не може да се обоснове, нито обясни с особените ограничения, обективно свързани с работата при обичайно функциониране, представлява такова нарушение.

Що се отнася до недостатъците на икономическия анализ, Първоинстанционният съд подчертава, че следва да се държи сметка за това, че както от гледна точка на фактите, така и от гледна точка на обосновката подобен анализ включва сложни интелектуални изложения, в които могат да се открият известни пропуски, предвид наложените на институцията ограничения на сроковете. Следователно сериозността на даден пропуск, свързан с документацията или логиката, невинаги представлява достатъчно обстоятелство, което да доведе до отговорност на Общността.

Що се отнася до неспазването на правото на защита, Първоинстанционният съд приема, че обстоятелството, че в известието за нарушенията Комисията е пропуснала бележка, която е съществена от гледна точка на последиците му и на разпоредителната част на решението за несъвместимост, представлява явно и тежко нарушение. Това нарушение на правото на защита обаче не може да се обоснове, нито да се обясни с особените ограничения, обективно наложени на службите на Комисията.

3. Причинно-следствена връзка и допринасяне за настъпване на вредата

В Решение по дело *Schneider Electric/Комисия*, посочено по-горе, Първоинстанционният съд уточнява, че методът за анализ на причинно-следствената връзка се изразява в съпоставка между положението, породено за засегнатите трети лица от неправомерното действие, и положението, до което би довело за тях правомерно поведение от страна на институцията. Когато неправомерното обстоятелство е част от решение, чиято последица е отказ на разрешение, не може да се презюмира, че при липса на установения порок заявителят непременно е щял да получи посоченото разрешение.

В конкретния случай Първоинстанционният съд отбелязва, че дори ищецът да не разполага с право на признаване на съвместимостта на операцията, той все пак продължава да има сериозна възможност да получи благоприятно решение, тъй като не може да се изключи възможността чрез предложения за продажба на активи ищецът да наложи на Комисията да установи съвместимостта на операцията, доколкото обратното би представлявало грешка в преценката. При все това Първоинстанционният съд смята, че оценката на измененията на икономическите параметри, които задължително ще съпътстват евентуално решение за съвместимост,

е твърде несигурна, за да бъде съпоставяна по по-подходящ начин с положението, произтичащо от решението за несъвместимост. Ето защо реализирането на тази възможност е свързано с параметри, които са твърде несигурни, за да бъдат предмет на убедително остойностяване, така че не е налице достатъчно тясна причинно-следствена връзка между допуснатата незаконосъобразност и лишаването от евентуално решение за съвместимост на операцията.

За сметка на това Първоинстанционният съд счита, че е налице такава връзка между допуснатата незаконосъобразност и два вида вреди, а именно: от една страна, разноските, направени от предприятието, за да участва във възобновяването на производството за контрол на операцията след решението за отмяна, и от друга страна, намаляването на цената на продажбата, което ищецът е трябвало да предостави на приобретателя на активите на Legrand, за да получи отсрочване на влизането в сила на прехвърлянето за такава дата, че висящите по това време съдебни производства пред общностните съдилища да не бъдат лишени от предмет преди тяхното завършване. В това отношение Първоинстанционният съд подчертава, че поради наличието на две незаконосъобразности в решението за несъвместимост, които може да са изглеждали явни за ищеца, последният се принуждава — в законния си стремеж да получи законосъобразно решение относно съвместимостта на операцията — да отложи действителното осъществяване на продажбата на Legrand и да намали цената за приобретателя за продажбата на Legrand в сравнение с цената, която е можел да получи в случай на окончателен договор за продажба, сключен при липсата на решение за несъвместимост, което от самото начало изглежда засегнато от две явни незаконосъобразности.

На последно място, това решение показва въздействието на поведението на ищеца върху определянето на подлежащата на обезщетяване вреда съгласно съдебната практика, според която, когато ищец е допринесъл за настъпването на вредата, той не може да търси обезщетение за тази част от вредата, за която носи отговорност¹⁰⁶. На това основание, като установява, че предвид мащаба на осъщественото сливане и значителното засилване на икономическата мощ, което то поражда в полза на двата единствени водещи стопански субекта, присъстващи на съответния пазар, ищецът не може да не знае, че осъщественото сливане рискува най-малко да създаде или утвърди господстващо положение в значителна част от общия пазар и че поради това ще бъде забранено от Комисията, Първоинстанционният съд осъжда Комисията да поправи само две трети от вредата, претърпяна от ищеца в резултат от намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand.

III. Жалби

Като се има предвид, че Съдът на публичната служба започва да осъществява правораздавателната си дейност на 12 декември 2005 г., до настоящия момент Първоинстанционният съд е сезиран с 37 жалби, като 27 от тях са подадени през

¹⁰⁶ Решение на Съда от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия, 145/83, Recueil, стр. 3539.

2007 г. През тази година той приключва седем от посочените дела¹⁰⁷, като по едно от тях постановява решение за отмяна на обжалваното съдебно решение.

В това решение, постановено по дело Парламент/Eistrup, Първоинстанционният съд отменя определението¹⁰⁸, с което Съдът на публичната служба отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Парламента поради това, че жалбата, поставяща начало на производството, вместо да бъде подписана саморъчно от адвоката на жалбоподателя в първоинстанционното производство, е съдържала печат, възпроизвеждащ подписа на този адвокат. Първоинстанционният съд постановява, че съгласно действащото в областта на производствата пред общностните съдилища право саморъчно положението от адвоката подпис върху оригинала на жалбата, поставяща начало на производството, е единственият начин да се гарантира, че отговорността за изготвянето и за съдържанието на този процесуален акт е поета от лице, което е оправомощено да представлява жалбоподателя пред общностните юрисдикции¹⁰⁹.

IV. Молби за допускане на обезпечения

През тази година Първоинстанционният съд е сезиран с 34 молби за допускане на обезпечение, което представлява съществено увеличение в сравнение с броя на подадените молби (25) през 2006 г. През 2007 г. съдията по обезпечителното производство разрешава 41 дела, при 24 дела през 2006 г. По четири дела той уважава молбите за налагане на временни мерки, а именно с определения по дело IMS/Комисия, по дело Du Pont de Nemours (France) и др./Комисия, по дело Франция/Комисия и по дело Donnici/Парламент¹¹⁰.

По дело IMS/Комисия, посочено по-горе, жалбоподателят моли да се спре изпълнението на положителното становище на Комисията, представено във връзка с

¹⁰⁷ Решение на Първоинстанционния съд от 23 май 2007 г. по дело Парламент/Eistrup, [T-223/06 P](#); Решение на Първоинстанционния съд от 5 юли 2007 г. по дело Sanchez Ferriz/Комисия, [T-247/06 P](#), и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Комисия/Chatziioannidou, [T-20/07 P](#); Определение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Комисия/André, [T-69/07 P](#); Определение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2007 г. по дело De Smedt/Комисия, [T-415/06 P](#); Определение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2007 г. по дело Beau/Комисия, [T-252/06 P](#), и Определение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2007 г. по дело Nijs/Сметна палата, [T-311/07 P](#).

¹⁰⁸ Определение на Съда на публичната служба от 13 юли 2006 г. по дело Eistrup/Парламент, F-102/05.

¹⁰⁹ По този въпрос вж. и Определение на Първоинстанционния съд от 17 януари 2007 г. по дело Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret и Akar/Комисия, [T-129/06](#).

¹¹⁰ Определения на председателя на Първоинстанционния съд от 7 юни 2007 г. по дело IMS/Комисия, [T-346/06 R](#), и от 19 юли 2007 г. по дело Du Pont de Nemours (France) и др./Комисия, [T-31/07 R](#); Определения на съдията по обезпечителното производство от 28 септември 2007 г. по дело Франция/Комисия, [T-257/07 R](#), и от 15 ноември 2007 г. по дело Donnici/Парламент, [T-215/07 R](#) (обжалвано, дело C-512/07 P (R)). Следва да се добави, че с Определение от 24 януари 2007 г. по дело Scott/Комисия ([T-366/00 R](#)) председателят уважава *inaudita altera parte* молба за спиране на изпълнението на решение, с което се разпорежда възстановяване на държавна помощ, преди да установи с Определение от 30 март 2007 г., че не следва да се произнася по делото, тъй като на 29 март 2007 г. Първоинстанционният съд е отменил решението, обжалвано в главното производство.

решение, за което тя е уведомена от френските власти съгласно Директива 98/37¹¹¹ и с което се забранява използването на определени машини.

Председателят приема, че е налице *fumus boni juris*, като отбелязва по-специално, че като се има предвид, че френското решение е отменено от Conseil d'État, без компетентните органи да са приели други мерки със същата цел, произведените от жалбоподателя машини на пръв поглед удовлетворяват условията на Директива 98/37. Що се отнася до неотложността, председателят счита, че изпълнението на оспорваното становище може да застраши съществуването на жалбоподателя — малко предприятие, което дължи значителни суми на банките и чието производство е ограничено и специализирано. Той подчертава, че трябва да се признае, че е налице неотложност и поради това присъствие на *fumus boni juris*. При претегляне на различните разглеждани интереси председателят смята, че като се има предвид, че на Комисията са били необходими повече от пет години, за да представи становището си, спирането на изпълнението му няма да застраши защитата на здравето и безопасността на работниците.

Дело *Donnici/Парламент*, посочено по-горе, има за предмет спиране на изпълнението на решението на Парламента, с което се обявява за недействителен мандатът на члена на Европейския парламент г-н *Donnici* и се потвърждава мандата на г-н *Oschetto*, като това противоречи на решението на *Consiglio di Stato*, който като последна инстанция потвърждава мандата на г-н *Donnici*.

Съдията по обезпечителното производство приема, че е налице *fumus boni juris*, доколкото доводите на жалбоподателя относно липсата на компетентност от страна на Парламента да приеме обжалваното решение имат сериозен характер и не могат да бъдат отхвърлени без по-задълбочено изследване, което е задължение само на съдията, който ще се произнесе по същество. Що се отнася до неотложността, съдията по обезпечителното производство смята, че ако обжалваният акт бъде отменен от съдията, който ще реши спора по същество, и ако не се спре изпълнението на този акт, претърпяната от жалбоподателя вреда би била непоправима, тъй като би било невъзможно той да изпълнява функцията си на член на Европейския парламент. Що се отнася до претеглянето на интересите, следва да се вземе предвид и интересът на г-н *Oschetto* от изпълнението на обжалваното решение, което включва запазване на мандата му. При това положение на равнопоставеност между съответните интереси на жалбоподателя и на г-н *Oschetto* съдията по обезпечителното производство приема за определящ, от една страна, интереса на Италианската република да бъде спазено изборителното ѝ законодателство, а от друга — убедителния и сериозния характер на правните основания, посочени за да се установи *fumus boni juris*. Ето защо съдията по обезпечителното производство уважава молбата за спиране на изпълнение.

Предвид еволюцията на научните познания в тази област, Комисията изменя общностната уредба относно трансмисивните спонгиформни енцефалопатии (СТЕ),

¹¹¹ Директива 98/37/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на машините (ОВ L 207, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 220).

като през 2007 г. приема разпоредби за смекчаването на приложимите мерките за санитарен контрол. По дело Франция/Комисия жалбоподателят моли да се спре изпълнението на тези разпоредби с мотив, че те нарушават принципа на предпазните мерки.

Що се отнася до условието, свързано с *fumus boni juris*, съдията по обезпечителното производство смята, че то е изпълнено, тъй като продължават да съществуват реални научни колебания относно надеждността на тестовете, предвидени в новите разпоредби. Условието относно неотложността също се приема за изпълнено, доколкото с оспорваните разпоредби може да се увеличи рискът животни, заразени с ТСЕ, да бъдат доставени за консумация от човека. Що се отнася до претеглянето на разглежданите интереси, съдията по обезпечителното производство припомня, че трябва да се даде превес на изискванията, свързани със защитата на общественото здраве, пред икономическите съображения и поради това разпорежда да се спре изпълнението.

В Определение по дело *Du Pont de Nemours (France)* и др./Комисия, посочено по-горе, отнасящо се до продуктите за растителна защита по Директива 91/414¹¹², председателят се произнася по пет молби за спиране на изпълнението на решенията, с които Комисията ограничава или намалява обхвата на разрешението за пускане на общностния пазар на определени продукти. Той уважава молбата за допускане на обезпечения, свързана с ограниченията за употребата на флузилазол.

Що се отнася до *fumus boni juris*, се приема, че правните основания, изведени от нарушение на Директива 91/414 и от принципа на предпазните мерки, на пръв поглед не са напълно необосновани. Условието, свързано с неотложността, също се приема за изпълнено. Като смята, че съществува сериозен риск от необратима загуба на пазарни дялове за жалбоподателя, макар за нея в по-късен момент да може да се получи парично обезщетение, съдията по обезпечителното производство все пак приема, че при конкретните обстоятелства значимостта на вредата не може да почива на счетоводната стойност на търговското предприятие, чрез което са придобити пазарните дялове, както и на загубата на тази стойност за цялата група от предприятия, а трябва да отчита обстоятелството, че жалбоподателите присъстват на пазара повече от 20 години и притежават разрешения за пускане на флузилазол на пазара за различна употреба в редица държави-членки и че продуктите им се ползват с добро търговско име, което може да бъде засегнато в значителна степен от забраната на флузилазола. Като претегля различните разглеждани интереси, по-конкретно с оглед на обстоятелството, че жалбоподателите искат само да бъде запазено положение, което съществува от много години и с оглед на интереса на селскостопанските производители да разполагат с единствения ефикасен продукт за борба с определени болести, съдията по обезпечителното производство уважава молбата за спиране на изпълнението.

¹¹² Директива 91/414/ЕИО на Съвета от 15 юли 1991 година относно пускането на пазара на продукти за растителна защита (ОВ L 230, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 10, стр. 30).

За сметка на това, в Определения по дело Cheminova и др./Комисия¹¹³, по дело FMC Chemical и др./Комисия¹¹⁴ и по дело Dow AgroSciences и др./Комисия¹¹⁵ четири молби за спиране на изпълнението на решения, с които се забранява пускането на пазара на определени вещества, се отхвърлят поради липса на неотложност, с мотив че вредата, която тези решения могат да причинят на жалбоподателите, не е достатъчно съществена, тъй като представлява по-малко от 1 % от техния оборот. В това отношение председателят посочва още, че всъщност този процент е още по-малък, тъй като не следва да се взема предвид вредата, която изтъкват страните в обезпечителното производство, които впрочем не са процесуално легитимирани да подават жалба за отмяна в главното производство, а именно предприятията, които предлагат продукта на пазара и които не са засегнати лично от обжалваното решение.

¹¹³ Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 4 декември 2007 г. по дело [T-326/07 R](#).

¹¹⁴ Определения на председателя на Първоинстанционния съд от 11 декември 2007 г. по дело [T-349/07 R](#) и от 11 декември 2007 г. по дело [T-350/07 R](#).

¹¹⁵ Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 17 декември 2007 г. по дело [T-367/07 R](#).

